AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2009. március 10.*

A T-249/06. sz. ügyben,

az **Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT),** korábban Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube" ZAT (székhelye: Nikopol [Ukrajna]),

az **Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT),** korábban Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT (székhelye: Dnipropetrovsk [Ukrajna])

(képviselik őket kezdetben: H.-G. Kamann és P. Vander Schueren, később P. Vander Schueren ügyvédek)

felpereseknek

* Az eljárás nyelve: angol.

az **Európai Unió Tanácsa** (képviseli: J.-P. Hix, meghatalmazotti minőségben, segítője: G. Berrisch ügyvéd)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik kezdetben: H. van Vliet és T. Scharf, később: M. van Vliet és K. Talabér-Ricz, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

a Horvátországból, Romániából, Oroszországból és Ukrajnából származó, egyes varrat nélküli vas- és acélcsövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, a 2320/97/EK és a 348/2000/EK tanácsi rendeletek hatályon kívül helyezéséről, a többek között Oroszországból és Romániából származó, egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vámok időközi és intézkedés megszűnésére irányuló felülvizsgálatának megszüntetéséről és a többek között Oroszországból és Romániából, valamint Horvátországból és Ukrajnából származó egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára kivetett dömpingellenes vámok időközi felülvizsgálatának megszüntetéséről szóló, 2006. június 27-i 954/2006/EK tanácsi rendelet (HL L 175., 4. o.) megsemmisítésére irányuló kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (második tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, K. Jürimäe (előadó) és S. Soldevila Fragoso bírák,

hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. június 10-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 A 2004. március 8-i 461/2004/EK tanácsi rendelettel (HL L 77., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 150. o.) módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 1. kötet, 10. o., a továbbiakban: alaprendelet) 2. cikkének

(10) bekezdése megállapítja azon kritériumokat, amelyek alapján az intézmények az exportár és a rendes érték között tisztességes összehasonlítást végeznek. A következőket mondja ki:

„Az exportár és a rendes érték között tisztességes összehasonlítást kell végezni. Ezt az összehasonlítást ugyanazon a kereskedelmi szinten, az egymáshoz képest – amennyire csak lehetséges – azonos időben történt eladások vonatkozásában és az árak összehasonlíthatóságát befolyásoló egyéb különbségek figyelembevételével kell elvégezni. Ha az így megállapított rendes érték és az exportár összehasonlítása ezen az alapon nem lehetséges, az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló eltéréseket, megfelelő kiigazítások formájában, kérésre minden egyes esetben figyelembe kell venni. A kettős kiigazításokat, különösen az árengedményeket, a kedvezményeket, a kereskedelem szintjét és mennyiségét illetően, minden esetben kerülni kell. Ha a meghatározott feltételek teljesülnek, a következő tényezők vonatkozásában kerülhet sor kiigazításra:

[…]

i) Jutalékok

Ki kell igazítani a szóban forgó eladások után kifizetett jutalékok különbségeit. A jutalék fogalma magában foglalja azt az árrést is, amelyet az adott termék vagy a hasonló termék kereskedője akkor kap, ha ez a kereskedő hasonló feladatokat lát el, mint a jutalék alapján dolgozó ügynök.

[…]”

2 Az alaprendelet 3. cikke a kármeghatározásra vonatkozik. A következőket írja elő:

„[…]

(2) A kármegállapításnak tényleges bizonyítékokon és tárgyilagos vizsgálaton kell alapulnia, a) mind a dömpingelt import mennyiségét és a dömpingelt importnak a Közösség piacán lévő hasonló termékek árára gyakorolt hatását; b) mind az ilyen importnak a közösségi gazdasági ágazatra gyakorolt hatását illetően.

(3) A dömpingelt import mennyiségét illetően vizsgálni kell, hogy a dömpingelt behozatal abszolút mértékben vagy a Közösségen belüli termeléshez, illetve felhasználáshoz viszonyítva jelentős mértékben nőtt-e. A dömpingelt importnak az árra gyakorolt hatásával kapcsolatban vizsgálni kell, hogy a dömpingelt importtal történt-e jelentős alákínálás a közösségi gazdasági ágazat valamely hasonló termékének árával való összehasonlításban, vagy hogy az ilyen behozatal hatása az árakat jelentős mértékben leszorítja-e, vagy jelentős mértékben megakadályozza-e azt az áremelkedést, amely egyébként bekövetkezett volna. Ezen ismérvek közül egynek vagy többnek a fennállása sem ad szükségszerűen döntő útmutatást.

[…]

(5) A dömpingelt behozatalnak a Közösség érintett gazdasági ágazatára gyakorolt hatásvizsgálatának mindazoknak a gazdasági tényezőknek és mutatóknak az értékelésére ki kell terjednie, amelyek a gazdasági ágazat helyzetét befolyásolják, beleértve azt a tényt, hogy valamely gazdasági ágazat még a korábbi dömpingelt vagy szubvencionált behozatal hatásaiból való felépülés folyamatában van; figyelembe kell venni a dömpingkülönbözet tényleges nagyságát; az eladások, a nyereség, a termelés, a piaci részesedés,

a termelékenység, a beruházások megtérülésének vagy a kapacitások kihasználtságának tényleges vagy potenciális visszaesését; a közösségi árakat befolyásoló tényezőket; a pénzáramlásra (cash-flow), az árukészletekre, a foglalkoztatottságra, a bérekre, a növekedésre, a tőkebevonási vagy beruházási képességre gyakorolt tényleges és potenciális kedvezőtlen hatásokat. Ez a felsorolás nem kimerítő, és ezen ismérvek közül egynek vagy többnek a fennállása sem ad szükségszerűen döntő útmutatást.

(6) A (2) bekezdéssel kapcsolatosan bemutatott összes releváns bizonyítékkal alátámasztva bizonyítani kell, hogy a dömpingelt behozatal az [alaprendelet] értelmében kárt okoz. Ez különösen annak bizonyítását igényli, hogy az (5) bekezdésben leírt, a közösségi gazdasági ágazatot érő hatást a (3) bekezdés alapján megállapított mennyiség- és/vagy árszint okozta, és hogy ez a hatás olyan mértékű, amely jelentősnek minősíthető.

(7) A dömpingelt behozatalon kívüli azon ismert tényezőket, amelyek a dömpinggel egy időben kárt okoznak a Közösség egy gazdasági ágazatának, szintén meg kell vizsgálni annak biztosítása érdekében, hogy az ezen tényezők által okozott kárt ne tulajdonítsák a (6) bekezdés szerinti dömpingelt behozatal eredményének. Az ilyen tényezők közé tartozik a nem dömpingáron eladott importtermékek ára és mennyisége, a kereslet csökkenése vagy a fogyasztási szokások változásai, a harmadik országbeli és a közösségi gyártók korlátozó kereskedelmi gyakorlata, illetve a közöttük zajló verseny, a technológiai fejlődés, valamint a közösségi gazdasági ágazat exportteljesítménye és termelékenysége.

[…]”

3 Az alaprendelet 5. cikke az „Eljárás kezdeményezése” címet viseli. A (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az (1) bekezdés alapján vizsgálat csak akkor indítható, ha panasznak a hasonló termékek közösségi termelői részéről való támogatása vagy ellenzése mértékének megvizsgálása alapján megállapítást nyer, hogy a panaszt a közösségi gazdasági ágazat részéről vagy annak nevében nyújtották be. A panasz akkor tekinthető a közösségi gazdasági ágazat részéről vagy annak nevében benyújtottnak, ha azt azok a közösségi termelők támogatják, akiknek együttes termelése a közösségi gazdasági ágazatnak a panaszt támogató vagy azt ellenző részében a hasonló termék termelésének 50%-át meghaladja. Nem lehet azonban vizsgálatot indítani akkor, ha a panaszt kifejezetten támogató közösségi termelők részesedése a közösségi gazdasági ágazat által termelt hasonló termék össztermeléséből kevesebb, mint 25%.”

4 Végül az alaprendelet 19. cikkének (3) bekezdése a következőképpen szól:

„Ha a titkosság iránti kérelem nem látszik indokoltnak, és ha az információ szolgáltatója nem hajlandó az információt rendelkezésre bocsátani, vagy engedélyezni annak vázlatos vagy összegzett közzétételét, az ilyen információt figyelmen kívül lehet hagyni, kivéve ha arra alkalmas források kielégítően bizonyítják az információ helyességét […]”

A jogvita előzményei

5 A felperesek, Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, később Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) (a továbbiakban: Niko Tube) és Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, később Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (a továbbiakban: NTRP) varrat nélküli csöveket gyártó ukrán társaságok. A felperesek két

értékesítő társasággal vannak kapcsolatban: a SPIG Interpipe-pal, székhelye: Ukrajna, és Sepco SA-val, székhelye: Svájc.

6 Az Európai Unió varratnélküliacélcső-iparának védelmével foglalkozó bizottság 2005. február 14-én benyújtott panaszát követően a Bizottság az alaprendelet 5. cikkének megfelelően dömpingellenes eljárás indított egyes Horvátországból, Romániából, Oroszországból és Ukrajnából származó varrat nélküli vas- és acélcsövek behozatalával szemben. A Bizottság a többek között az egyes, Oroszországból és Romániából, illetve Horvátországból és Ukrajnából származó varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára kivetett dömpingellenes vámok tekintetében az alaprendelet 11. cikke (3) bekezdésének megfelelően két időközi felülvizsgálatot is indított. Ezen eljárások megindításáról 2005. március 31-én értesítést tettek közzé (HL C 77., 2. o.).

7 A dömpingre és az ezen keresztül okozott kárra vonatkozó vizsgálat a 2004. január 1-je és december 31. közötti időszakot foglalta magában (a továbbiakban: vizsgálati időszak). A kárértékelés szempontjából releváns fejlemények vizsgálata a 2001. január 1-jétől a vizsgálati időszak végéig tartó időszakra terjed ki.

8 Tekintettel a közösségi termelők nagy számára, a Bizottság az alaprendelet 17. cikkének megfelelően a vizsgálat céljából öt termelőből álló mintát választott. A kezdeti összetételben a minta a következő öt közösségi termelőt foglalta magában: a Dalmine SpA, a Benteler Stahl/Rohr GmbH, a Tubos Reunidos SA, a Vallourec & Mannesmann France SA (a továbbiakban: V & M Franciaország) és a V & M Deutschland GmbH (a továbbiakban: V & M Németország). Mivel a Benteler Stahl/Rohr nem volt kész az együttműködésre, a Bizottság a Rohrwerk Maxhütte GmbH-val váltotta fel.

9 A 2005. július 14-i levelükkel a felperesek, valamint a SPIG Interpipe és Sepco megküldték a Bizottságnak a dömpingellenes kérdőívre adott válaszaikat. Az ellenőrző

látogatások a felperesek, valamint a SPIG Interpipe és a Sepco telephelyein 2005. november 17-től 26-ig tartottak.

10 A Bizottság 2006. február 27-én közölte a felperesekkel az első végleges tájékoztatót, részletesen bemutatva azon tényeket és indokokat, amelyek alapján a Bizottság végleges dömpingellenes intézkedések elfogadását javasolta. 2006. március 22-i levelükkel a felperesek hivatalosan vitatták a Bizottságnak az első végleges tájékoztatóban foglalt megállapításait. Azzal érveltek, hogy a Bizottság tévesen vett fel olyan termékekre vonatkozó adatokat, amelyeket nem ők gyártottak, hogy a Bizottság az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdésének első albekezdésével össze nem egyeztethető módon a rendes értéket és az exportárat különböző kereskedelmi szinteken hasonlította össze, és hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 2. cikkének (9) bekezdését azáltal, hogy a Sepcot importőrként kezelte, és az exportárat becsléssel határozta meg.

11 2006. március 24-én a Bizottság a felperesek részvételével meghallgatást tartott a dömpingkülönbözet kiszámításával, valamint az árra vonatkozó kötelezettségvállalásra vonatkozó felajánlásukkal összefüggő kérdések tisztázása céljából. 2006. március 30-án a kárral kapcsolatban egy másik meghallgatásra került sor.

12 A 2006. április 3-i telefaxszal a felperesek tájékoztatást kértek a Bizottságtól a közösségi gazdasági ágazatnak a vizsgálatban való együttműködéséről.

13 2006. április 24-én a Bizottság elfogadta a második tájékoztatót. Ebben a Bizottság elutasította a bizonyos, a felperesek által nem gyártott termékek, vagyis a KE4 termékellenőrzési-szám (a továbbiakban: tesz) alá tartozó áruknak a rendes érték számításából való kizárására irányuló kérelmet. A Bizottság a Sepco értékesítési árait sem az alaprendelet 2. cikke (9) bekezdése alapján, hanem az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján igazította ki. Végül e dokumentumban a Bizottság tájékoztatást nyújtott a közösségi gazdasági ágazat együttműködéséről.

14 A 2006. április 26-i telefaxukkal a felperesek emlékeztették a Bizottságot, hogy a dömpingellenes kérdőívre adott válaszaikban szereplő és a Bizottság tisztviselői által megvizsgált adatok bizonyítják, hogy ők nem gyártanak a KE4 tesz alá tartozó atomcsöveket.

15 A felperesek a második tájékoztatóval kapcsolatos összes észrevételeiket a 2006. május 4-i levélben közölték a Bizottsággal.

16 A 2006. május 30-i levélben a Bizottság elmagyarázta a felpereseknek azon indokokat, amelyek miatt nem fogadta el a 2006. március 22-én általuk felajánlott kötelezettségvállalást.

17 2006. június 7-én a Bizottság elfogadta és közzétette a Horvátországból, Romániából, Oroszországból és Ukrajnából származó, egyes varrat nélküli vas- és acélcsövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, a 2320/97/EK és a 348/2000/EK tanácsi rendeletek hatályon kívül helyezéséről, a többek között Oroszországból és Romániából származó, egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vámok időközi és intézkedés megszűnésére irányuló felülvizsgálatának megszüntetéséről és a többek között Oroszországból és Romániából, valamint Horvátországból és Ukrajnából származó egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára kivetett dömpingellenes vámok időközi felülvizsgálatának megszüntetéséről szóló tanácsi rendeletre vonatkozó javaslatát.

18 A felpereseknek 2006. június 26-án 19 óra 6 perckor kézbesített telefaxszal a Bizottság válaszolt a felperesek által a 2006. április 26-i telefaxban és a 2006. május 4-i levélben felhozott érvekre, kivéve a közösségi gazdasági ágazat együttműködésének hiányára vonatkozó érvet. A felpereseknek 2006. június 16-án küldött és hozzájuk 2006. június 27-én érkezett levéllel válaszolt a Bizottság a közösségi gazdasági ágazatnak az eljárásban való részvételére vonatkozó felperesi megjegyzésekre.

19 2006. június 27-én a Tanács elfogadta a Horvátországból, Romániából, Oroszországból és Ukrajnából származó, egyes varrat nélküli vas- és acélcsövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, a 2320/97/EK és a 348/2000/EK tanácsi rendeletek hatályon kívül helyezéséről, a többek között Oroszországból és Romániából származó, egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vámok időközi és intézkedés megszűnésére irányuló felülvizsgálatának megszüntetéséről és a többek között Oroszországból és Romániából, valamint Horvátországból és Ukrajnából származó egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára kivetett dömpingellenes vámok időközi felülvizsgálatának megszüntetéséről szóló 954/2006/EK rendeletet (HL L 175., 4. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet).

20 A megtámadott rendelettel a Tanács 25,1%-os dömpingellenes vámot vetett ki egyes, a felperesek által behozott varrat nélküli vas- és acélcsövekre.

Az eljárás és a felek kérelmei

21 A felperesek a jelen keresetet az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. szeptember 8-án benyújtott keresetlevelükkel terjesztették elő.

22 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. december 1-jén benyújtott beadványával a Bizottság beavatkozási kérelmet terjesztett elő a Tanács kérelmeinek támogatása végett. Az Elsőfokú Bíróság ötödik tanácsának elnöke 2007. január 16-i végzésében helyt adott e kérelemnek. A Bizottság 2007. február 27-én kelt levelében arról tájékoztatta az Elsőfokú Bíróságot, hogy lemond a beavatkozási beadvány benyújtásáról, de esetleg részt vesz a tárgyaláson.

23 Mivel módosult az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetétele, az előadó bírót a második tanácsba osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

24 A felperesek azt kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– a felpereseket érintő részben semmisítse meg a megtámadott rendeletet;

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

25 A Tanács, amelyet a Bizottság támogat, azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

26 Megsemmisítés iránti kérelmük alátámasztása céljából a felperesek hat jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap keretében a felperesek azt állítják, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, és megsértette a hátrányos megkülönböztetés tilalmának az elvét a rendes érték számítása során, amikor figyelembe vett olyan csövekre vonatkozó adatokat, amelyeket a felperesek nem gyártottak. A második jogalap keretében a felperesek azzal érvelnek, hogy a Tanács azáltal, hogy kármeghatározás céljából a mintába bevont öt közösségi termelő adataira támaszkodott – holott e termelők nem működtek teljes mértékben együtt – megsértette az alaprendelet 3. cikkének (2), (3), (5), (6) és (7) bekezdését és 19. cikkének (3) bekezdését, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét. A harmadik jogalap keretében a felperesek azt állítják, hogy a mintába bevont közösségi termelők teljes mértékű együttműködésének a hiányában a panasz támogatottsága a közösségi termelés rendeletben meghatározott 25%-os minimumszintje alatt volt. A Tanács tehát megsértette az alaprendelet 5. cikkének (4) bekezdését azáltal, hogy nem szüntette meg a dömpingellenes eljárást. A negyedik jogalap keretében a felperesek azt állítják, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának és 2. cikke (10) bekezdése első albekezdésének alkalmazása során azzal, hogy a rendes érték és az exportár összehasonlítása keretében a Sepco értékesítési árából levonta az azon jutaléknak megfelelő összeget, amelyet a jutalékalapon dolgozó ügynök kiigazításként kapott volna. Az ötödik jogalap keretében a felperesek azzal érvelnek, hogy kötelezettségvállalásra vonatkozó felajánlásuk Tanács általi elutasításának a körülményei sértik a hátrányos megkülönböztetés tilalmának az elvét. Végül a hatodik jogalapnak öt része van: az állítólag a felperesek által nem gyártott csövek rendes érték számítása céljából való kezelésének a keretében, a közösségi termelők együttműködése állítólagos hiánya értékelésének a keretében, a Sepco exportára kiigazításának a keretében, a felperesek kötelezettségvállalásra vonatkozó felajánlása elutasításának a keretében és a SPIG Interpipe értékesítési, adminisztratív és más általános költségei kezelésének a keretében a védelemhez való jog és/vagy az indokolási kötelezettség megsértése.

27 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy e hat jogalap vizsgálatát azon tények alapján kell csoportosítani, amelyekre vonatkoznak.

A rendes érték számításáról

28 Az első jogalap, valamint a hatodik jogalap egyik része keretében a felperesek ugyanazon ténybeli körülményre támaszkodnak, vagyis arra, hogy a Bizottság a rendes érték számításába bevont olyan termékekre – bizonyos atomcsövekre – vonatkozó adatokat, amelyeket a felperesek nem gyártanak.

29 A felperesek szerint e ténybeli körülmény a következőkhöz vezet:

– nyilvánvaló mérlegelési hiba (első jogalap);

– a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének a megsértése (első jogalap);

– a védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértése (hatodik jogalap).

A nyilvánvaló mérlegelési hibáról

– A felek érvei

30 Az első jogalap keretében a felperesek úgy vélik, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azáltal, hogy abból indult ki, hogy a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó atomcsöveket érintő adatokat nem ellenőrizték, és ezért nincs megfelelő szintű garancia ahhoz, hogy az említett csöveket kizárják a dömpingkülönbözet számításából. Így a Tanács nem tett eleget sem a gondossági kötelezettségének, sem a rendes érték ésszerű meghatározására vonatkozó kötelezettségének.

31 A bizottsági kérdőívre adott felperesi válaszok ugyanis minden olyan adatot tartalmaznak, amelyek bizonyítják, hogy a felperesek nem gyártják az említett csöveket. Ezen adatokat ellenőrizték a felperesek telephelyein tett ellenőrző látogatások során, és a Bizottság tisztviselői fenntartás nélkül elfogadták azokat.

32 A Tanács szerint, bár jogilag helyes, hogy a dömpingkülönbözet számítása során nem lehet figyelembe venni a vizsgálat alatt álló felek által nem gyártott termékekre vonatkozó adatokat, téves a felperesek azon állítása, hogy a Tanács a jelen ügyben megsértette ezt a szabályt. A Tanács szerint ugyanis nem igaz a felperesek azon állítása, miszerint a KE4 tesz alá tartozó ügyletekre vonatkozó valamennyi releváns információt már közöltek a kérdőívre adott válaszaikban. Ezen ügyletek dömpingkülönbözet számításából való kizárása melletti döntéséhez újabb helyszíni ellenőrző látogatásra lett volna szükség.

33 Így először is a Bizottságnak nem volt oka azt feltételezni, hogy a SPIG Interpipe értékesítési listái tartalmaznak az érintett terméktől eltérő termékekre vonatkozó ügyleteket. Különösen az olyan ukrán, a Bizottság számára ismeretlen gyártási szabványra való utalás, amelyre vonatkozóan nem adtak magyarázatot, nem hívhatta

fel a Bizottság figyelmét arra a lehetőségre, hogy az érintett termékek nem a jelen ügyben szóban forgó atomcsövek. Továbbá azon információk, amelyek arra utalhatnak, hogy a szóban forgó ügyletek nem az érintett termékre vonatkoznak, az értékesítésre vonatkozó adatok több mint 16 000 sorából csupán hat sorban szerepelnek, és a felperesek által kitöltött táblázatokban szereplő több mint 600 000 rovatból csak hat rovatban fordulnak elő.

34 Másodszor, bár a Bizottság összességében valóban ellenőrizte a felperesek által benyújtott értékesítési listákat, nem ellenőrizte, hogy az értékesítések valóban az érintett termékre vonatkoznak-e, mivel ez nem volt feladata. Ezzel szemben a Bizottság úgy vélte, hogy a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó atomcsövekkel kapcsolatos ügyletek az érintett termékre vonatkoznak. Továbbá az ellenőrző látogatás alatt a Bizottság nem hozta fel a KE4 tesz alá tartozó csövek kérdését, mivel a felperesek még nem nyújtották be az ezen ügyleteknek a dömpingkülönbözet számításából való kizárására vonatkozó kérelmüket.

35 Harmadszor a tévedés magának az SPIG Interpipe-nak köszönhető, amely félreértelmezte a Bizottság által felállított információközlési rendszert, vagyis a hatszimbólumos tesz-t, és úgy döntött, hogy belefoglalja az adatokat, amelyeket csak azon, a Bizottság számára ismeretlen ukrán gyártási szabvány fényében lehetett értelmezni, amely nem léphet a tesz felének a helyébe.

36 Negyedszer a felperesek elmulasztották benyújtani azon bizonyítékokat, amelyekből világosan megállapítható, hogy a hat ügylet valóban az érintett terméktől eltérő varrat nélküli csövekre vonatkozik, hogy e csöveket nem ők gyártották, és hogy azokat független harmadik féltől vásárolták.

37 Ötödször a Tanács megjegyezte, hogy a SPIG Interpipe a kérdőívre adott válaszában bemutatott szállítói listán a KE4 tesz alá tartozó termék esetében csak egy szállítót említett, vagyis az egyik felperest, az NTRP-t.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

38 Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a kereskedelempolitikai védintézkedések terén a közösségi intézmények az általuk vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettsége okán széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek (az Elsőfokú Bíróság T-413/03. sz., Shandong Reipu Biochemicals kontra Tanács ügyben 2006. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-2243. o.] 61. pontja; lásd még ebben az értelemben a Bíróság 240/84. sz., NTN Toyo Bearing és társai kontra Tanács ügyben 1987. május 7-én hozott ítéletének [EBHT 1987., 1809. o.] 19. pontját).

39 Ebből következik, hogy a közösségi bíróságnak arra kell korlátoznia az intézmények értékelése tekintetében végzett felülvizsgálatát, hogy az eljárási szabályokat betartották-e, a vitatott módszerválasztást megalapozó tények a valóságnak megfelelnek-e, valamint nem történt-e nyilvánvaló hiba e tények értékelésében, illetve nem történt-e hatáskörrel való visszaélés (a Bíróság fenti 38. pontban hivatkozott NTN Toyo Bearing és társai kontra Tanács ügyben hozott ítéletének 19. pontja és a C-16/90. sz. Nölle-ügyben 1991. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-5163. o.] 12. pontja, valamint a fenti 38. pontban hivatkozott Shandong Reipu Biochemicals kontra Tanács ügyben hozott ítélet 62. pontja).

40 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy ha a Közösség intézményei ilyen széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, a közösségi jog által a közigazgatási eljárásokban biztosított jogok tiszteletben tartása még nagyobb jelentőssséggel bír, és hogy e garanciák közé tartozik különösen a hatáskörrel rendelkező intézmények azon kötelezettsége, hogy gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálják az adott ügy minden lényeges elemét (a Bíróság C-269/90. sz. Technische Universität München ügyben 1991. november 21-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-5469. o.] 14. pontja és a fenti 38. pontban hivatkozott Shandong Reipu Biochemicals kontra Tanács ügyben hozott ítélet 63. pontja).

41 Ebben az összefüggésben, ha a kereskedelempolitikai védintézkedések és különösen a dömpingellenes intézkedések területén a közösségi bíróság nem is avatkozhat be közösségi hatóságok számára fenntartott értékelésbe, az ő feladata meggyőződni arról, hogy az intézmények figyelembe vettek-e minden lényeges körülményt, és az ügy iratainak minden elemét a megkívánt gondossággal vizsgálták-e meg azért, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy a rendes értéket ésszerű módon határozták meg (az Elsőfokú Bíróság T-48/96. sz., Acme kontra Tanács ügyben 1999. október 12-én hozott ítéletének

[EBHT 1999., II-3089. o.] 39. pontja, a fenti 38. pontban hivatkozott Shandong Reipu Biochemicals kontra Tanács ügyben hozott ítéletének 64. pontja; lásd még ebben az értelemben a fenti 39. pontban hivatkozott Nölle-ügyben hozott ítélet 13. pontját).

42 E fenti megállapítások fényében kell megvizsgálni azt, hogy a felperesek állításainak megfelelően a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett-e el azáltal, hogy abból indult ki, hogy a KE4 tesz alá tartozó és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvánnyal összhangban gyártott atomcsöveket érintő adatokat nem ellenőrizték, és ezért nincs megfelelő szintű garancia ahhoz, hogy az említett csöveket kizárják a dömpingkülönbözet számításából.

43 E tekintetben először meg kell jegyezni, hogy nem vitatott az a tény, hogy a dömpingkülönbözet számítása során nem lehet figyelembe venni a vizsgálat alatt álló felek által nem gyártott termékekre vonatkozó adatokat.

44 Másodszor fontos meghatározni azt, hogy a vizsgálat során a felperesek által a Bizottsághoz benyújtott információk elegendők-e annak megállapításához, hogy a felperesek nem gyártják a szóban forgó atomcsöveket, és így a Bizottság nem vizsgálta meg gondosan és részrehajlás nélkül a jelen ügy minden lényeges elemét, és nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azáltal, hogy úgy vélte, hogy ezen információknak a felperesek telephelyein tett újabb helyszíni ellenőrző látogatás tárgyát kellett volna képezniük.

45 Az iratokból kitűnik, hogy a felperesek által a kérdőívre adott válaszaikban benyújtott, „DMsales” és „ECsales” elnevezésű nemzeti és európai értékesítési listák a Bizottság kérésére tartalmaztak egy „Szabvány” elnevezésű oszlopot. A felperesek a csövek minden egyes modellje műszaki szabványának pontos leírását szisztematikusan ebbe az oszlopba írták. Márpedig meg kell állapítani, hogy a TU 14-3P-197-2001 szabvány sehol nem szerepel ebben az oszlopban, ami annak a jele, hogy a felperesek nem adtak el ilyen atomcsöveket, még a SPIG Interpipe kapcsolt értékesítő társaságnak sem.

46 Továbbá a felpereseknek a nemzeti és európai piacra szánt termékeire vonatkozó termelési költségeket tartalmazó, „DMcop” és „ECcop” elnevezésű listák vizsgálatából kiderül, hogy a felperesek nem gyártják ezen atomcsöveket. Következésképpen e listák bizonyítják, hogy a „DMcop” és „ECcop” listákban említett termékek közül egyetlen egyet sem gyártottak a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alapján.

47 Mindazonáltal az iratokból az is kiderül, hogy a nemzeti piacra irányuló értékesítések „DMsales” elnevezésű, a SPIG Interpipe kérdőívre adott válaszának a keretében benyújtott listája tartalmaz hat, a KE4 tesz alá tartozó és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alapján gyártott csöveket érintő ügyletet.

48 Ráadásul az SPIG Interpipe szállítóinak és vásárlásainak a listája a KE4 tesz alá tartozó csövek esetében egyetlen szállítót említett, vagyis az egyik felperest, az NTRP-t. E tekintetben a felperesek által az Elsőfokú Bíróság által elfogadott pervezető intézkedések keretében benyújtott magyarázatokból és dokumentumokból kitűnik, hogy az SPIG Interpipe által kitöltendő kérdőív csak a Közösségbe irányuló értékesítéseket érintette, és hogy az ukrán piacra irányuló értékesítésekre vonatkozó „DMsales” listát csak önkéntes alapon nyújtották be. Következésképpen az SPIG Interpipe szállítóinak és vásárlásainak listáján csak azon szállítókat kellett feltüntetni, akiknek a termékeit a Közösségben újból értékesítették. Mivel az iratok adatai megerősítik, hogy a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó csöveket újból értékesítették az ukrán nemzeti piacon, és hogy a KE4 tesz alá tartozó, azonban a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá nem tartozó, az NTRP által gyártott valamennyi csövet az SPIG Interpipe újból értékesítette a közösségi piacon, meg kell állapítani, hogy a SPIG Interpipe nem követett el hibát akkor, amikor a szállítóinak és vásárlásainak a listáján nem említett az NTRP-n kívül más szállítót.

49 Ezért meg kell állapítani, hogy az a tény zavarhatta meg a bizottsági tisztviselőket, hogy egyrészt az SPIG Interpipe által benyújtott „DMsales” listán szerepeltek a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó csövekre vonatkozó ügyletek, és másrészt, hogy az SPIG Interpipe szállítóinak és vásárlásainak a listája a KE4 tesz alá tartozó csövek esetében csak egy szállítót tartalmazott.

50 Meg kell tehát állapítani, hogy a felperesek és a kapcsolt értékesítő társaságuk az SPIG Interpipe által a kérdőívekre adott válaszok gondos értékelésének befejeztével a Bizottság ellentmondásos információkkal rendelkezett vagy legalábbis olyanokkal, amelyeknek az érvényességét megkérdőjelezhette.

51 Márpedig azt is meg kell állapítani, hogy a felperesek nem próbálták meg a Bizottság ezen ellentmondásokkal kapcsolatos kételyeit eloszlatni. Így a beadványokból kitűnik, hogy az első végleges tájékoztató elfogadását követően a 2006. március 24-i megbeszélés során a felperesek számos olyan, ukránul írt dokumentumot nyújtottak be a Bizottsághoz, amely feltételezhetően a SPIG Interpipe értékesítési listáján tévesen szereplő hat ügyletre vonatkozó számla volt. Bár a felek között a tárgyaláson nem volt egyetértés azzal kapcsolatban, hogy a Bizottság a 2006. március 24-i megbeszélésen vajon kérte-e ezen dokumentumok fordítását, meg kell állapítani, hogy a felperesek feladata, hogy bizonyítékot nyújtsanak be állításaik alátámasztására, vagyis arra, hogy a szóban forgó hat ügylet a SPIG Interpipe-nak a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó csövek független szállítótól történő vásárlására vonatkozott. Ráadásul a 2006. április 24-én kelt, második végleges tájékoztatót követően a felperesek megismételték az említett atomcsövekre vonatkozó adatok kizárására irányuló kérelmüket, és ismét elfelejtettek minimális bizonyítékot benyújtani arra vonatkozóan, hogy a szóban forgó atomcsöveket független harmadik féltől vásárolták.

52 Meg kell tehát állapítani, hogy a kérdőívekre adott válaszokban szereplő ellentmondásos adatokra tekintettel, és arra vonatkozó bizonyíték hiányában, hogy a szóban forgó atomcsöveket független harmadik féltől vásárolták, továbbra is fennáll az ezen adatok megbízhatóságával kapcsolatos kétely. Ezenkívül a fentiekből következik, hogy a Bizottság bizonyította, hogy a felperesek által benyújtott adatokat a megkívánt teljes gondossággal vizsgálta meg, és hogy a második végleges tájékoztatóban helyesen állapította meg, hogy nem tudja figyelembe venni ezen új, nem ellenőrzött információkat.

53 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Bizottság teljesítette a jelen ügy minden lényeges elemével kapcsolatos gondos és részrehajlás nélküli vizsgálatra vonatkozó kötelezettségét, és hogy e vizsgálat alapján állapította meg, hogy az említett atomcsövekre vonatkozó adatok nem nyújtanak megfelelő szintű garanciát ahhoz, hogy

újabb ellenőrzés nélkül e csöveket kizárják a dömpingkülönbözet számításából. Ebből következik, hogy a rendes értéket a fenti 40. és 41. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében ésszerűen határozták meg, és hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát.

54 E megállapítást nem kérdőjelezheti meg a felperesek által említett azon tény, hogy a Bizottság a felperesek és az SPIG Interpipe telephelyein ellenőrző látogatást tett, ami véleményük szerint azt jelenti, hogy a fent említett adatok összességét a Bizottság által ellenőrzöttnek és jóváhagyottnak kell tekinteni. Mivel ugyanis az említett adatok ellentmondásosak voltak, nem tették lehetővé annak bizonyossággal történő meghatározását, hogy a felperesek nem gyártják a szóban forgó atomcsöveket. Ráadásul meg kell jegyezni, hogy az ellenőrzés időpontjában a felperesek még nem tudatták a Bizottsággal, hogy az SPIG Interpipe hibát követett el a „DMsales" listáján. A felperesek csak az első végleges tájékoztató elfogadását követően tájékoztatták a Bizottságot erről a hibáról, és jelezték hivatalosan a Bizottságnak, hogy nem gyártanak a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó atomcsöveket. Következésképpen nem állítható, hogy az ellenőrzés fényt deríthetett a felperesek és az SPIG Interpipe által a kérdőívre adott és a Bizottságnak visszaküldött válaszokban rejlő ellentmondásokra.

55 Ezért az első jogalapnak a rendes érték számítása keretében elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított részét – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértése

– A felek érvei

56 A felperesek szerint a Tanács megsértette a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét azáltal, hogy elfogadta a dömpingkülönbözet számításából valamennyi, az AB2, AC4, BD3, BD4, BE3, CC6, EA1, EA2, EB1, GE5, HD1, HE1 és ID4 tesz alá tartozó, a felperesek által nem gyártott termék kizárását, miközben ezt megtagadta a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó atomcsövekkel kapcsolatban, és mindezt ugyanazon megfelelően ellenőrzött, a költségekre és értékesítésekre vonatkozó adatok összessége alapján tette. Az ügyletek első sorozatának kizárását igazoló körülmények pontosan ugyanazok, mint a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabványnak megfelelő atomcsövek kizárását igazoló körülmények.

57 A Tanács azt állítja, hogy a Bizottság elfogadta a felpereseknek az ügyletek első sorozata kizárására vonatkozó kérelmét, mivel ez utóbbiak nem jelentették e termékek gyártását, illetve nem jelöltek meg ezekhez kapcsolódó termelési költséget. Ezenkívül a SPIG Interpipe nem jelezte, hogy ilyen termékeket vásárolt a felperesektől. Az intézmények tehát úgy vélték, hogy helyt adhatnak e kérelemnek anélkül, hogy újabb helyszíni ellenőrzésre lenne szükség, mivel ésszerűen úgy gondolhatták, hogy a szóban forgó csöveket a felperesek nem gyártották, szemben a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó atomcsövekkel.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

58 A hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve tiltja, hogy azonos tényállásokat eltérő módon, vagy eltérő tényállásokat azonos módon kezeljenek anélkül, hogy bármely objektív alapja lenne ennek az ilyen bánásmódnak (a Bíróság C-422/02. P. sz., Europe Chemi-Con [Deutschland] kontra Tanács ügyben 2005. január 27-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-791. o.] 33. pontja).

59 Meg kell állapítani, hogy a felperesek állításával ellentétben az AB2, AC4, BD3, BD4, BE3, CC6, EA1, EA2, EB1, GE5, HD1, HE1 és ID4 tesz alá tartozó csövek kizárásának a körülményei eltérnek a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó atomcsövek kizárására irányuló kérelem körülményeitől. Különösen meg kell állapítani, hogy míg a KE4 tesz alá tartozó csöveket gyártotta az egyik felperes, vagyis az NTRP, a többi tesz alá tartozó csövek sehol sem szerepelnek a felperesek értékesítésekre és termelési költségekre vonatkozó listáin.

60 Ráadásul, amint a fenti 48. pontban már szerepel, az SPIG Interpipe szállítóinak és vásárlásainak listája a KE4 tesz alá tartozó csövek esetében helyesen említett kizárólag egyetlenegy szállítót, vagyis az egyik felperest, az NTRP-t. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó atomcsövekre vonatkozó iratok adatait különösen nehezen lehetett megérteni, ami nem igaz az azon termékekre vonatkozó adatok esetében, amelyeknek a rendes érték számításából való kizárását a Bizottság elfogadta. Ebből következik, hogy míg kétséges a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó atomcsövekre vonatkozó adatok megbízhatósága, a felperesek nem bizonyították, hogy e kétely fennáll a többi tesz alá tartozó termékek esetében is.

61 A fentiek fényében az első jogalapnak a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére alapított részét – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértéséről

– A felek érvei

62 A hatodik jogalap keretében a felperesek a védelemhez való jog megsértésével érvelnek. Ugyanis a Bizottság a felpereseket 2006. június 27-én, vagyis a megtámadott rendelet elfogadásának napján új ténybeli elemekről, valamint új jogi érvelésről értesítette. Ezenkívül a Tanács megsértette a számára indokolási kötelezettséget előíró EK 253. cikket, mivel a megtámadott rendelet nem tartalmaz semmilyen megfelelő választ a felpereseknek a rendes érték meghatározására vonatkozó érvelésére.

63 A védelemhez való jog megsértésével kapcsolatban a Tanács azt állítja, hogy a Bizottság a 2006. április 24-én kelt, második végleges tájékoztatóban nyújtott magyarázatokat a rendes érték meghatározására vonatkozóan, és hogy a felperesek arra válaszoltak a 2006. április 26-i értesítésben. Továbbá az indokolási kötelezettség állítólagos megsértésével kapcsolatban a Tanács azt állítja, hogy egyetlen társaságra vonatkozó, nagyon konkrét kérdésről volt szó, ezért azzal nem kellett kifejezetten foglalkozni a megtámadott rendeletben. Mindenesetre a Tanács szerint e kérdéssel foglalkoztak a 2006. június 26-i levélben és a 2006. március 24-i és 30-i megbeszélés során.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

64 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a védelemhez való jogból fakadó követelmények nemcsak a szankció kiszabásával fenyegető eljárások keretében állnak fenn, hanem az olyan, dömpingellenes rendeletek elfogadását megelőző vizsgálati eljárások során is, amelyek az érdekelt vállalkozásokat közvetlenül és személyükben érinthetik, és részükre hátrányos következményekkel járhatnak (a Bíróság C-49/88. sz., Al-Jubail Fertilizer kontra Tanács ügyben 1991. június 27-én hozott ítéletének [EBHT 1992., I-3187. o.] 15. pontja). Különösen az érintett vállalkozásoknak a közigazgatási eljárás során lehetőséget kell biztosítani arra, hogy kifejtsék álláspontjukat a tényállás és a hivatkozott körülmények valószerűségéről és jelentőségéről, valamint a Bizottság által a dömpingmagatartás fennállására és az abból eredő

kárra vonatkozó állításának alátámasztására felhasznált bizonyítékokról (a fent hivatkozott Al-Jubail Fertilizer kontra Tanács ügyben hozott ítélet 17. pontja). E követelményeket tovább pontosítja az alaprendelet 20. cikke, amelynek (2) bekezdése rendelkezik arról, hogy a panaszosok, az importőrök, az exportőrök és az azokat képviselő szervezetek, valamint az exportáló ország képviselői „kérhetik azon alapvető tények és szempontok végső nyilvánosságra hozatalát, amelyeken a végleges intézkedések bevezetésére […] irányuló javaslatok alapulnak”.

65 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikk által megkövetelt indokolásnak világosan és félreérthetetlenül be kell mutatnia a kifogásolt jogi aktust elfogadó közösségi hatóság érvelését, oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedést alátámasztó körülményeket, illetve hogy a közösségi bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (az Elsőfokú Bíróság T-48/96. sz., Acme Industry kontra Tanács ügyben 1999. október 12-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-3089. o.] 141. pontja). Ezzel szemben a Tanács a rendelet indokolásában nem köteles válaszolni az érdekeltek által a közigazgatási eljárás során hivatkozott minden ténybeli és jogkérdésre (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-371/94. sz. és T-394/94. sz., British Airways és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. június 25-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-2405. o.] 94. pontját). Nem követelmény az sem, hogy az indokolás a releváns tény- és jogkérdések minden részletére kitérjen, mivel az indoklási kötelezettséget különösen a jogi aktus kontextusa, valamint a tárgyra vonatkozó jogszabályok összessége alapján kell mérlegelni (az Elsőfokú Bíróság T-164/94. sz., Ferchimex kontra Bizottság ügyben 1995. szeptember 28-án hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2681. o.] 118. pontja).

66 A fentiek fényében meg kell határozni, hogy a Tanács valóban megsértette-e a védelemhez való jogot és elmulasztotta-e az indokolási kötelezettséget.

67 Egyrészt a védelemhez való jog megsértésével kapcsolatban meg kell jegyezni – anélkül, hogy szükség lenne a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó atomcsövek rendes érték számításából való kizárására vonatkozó megfontolások lényeges jellegéről határozni –, hogy a felperesek állításaival ellentétben a levelekben, amelyeket valóban 2006. június 27-én, vagyis a megtámadott rendelet elfogadásának napján kaptak meg, nem közöltek velük semmiféle új ténybeli vagy indokolási elemet. A felperesek ugyanis azzal érvelnek, hogy a Bizottság első alkalommal e levelekben

állapította meg, hogy az atomcsöveket nem lehet kizárni a dömpingkülönbözet számításából, mivel a rendelkezésére álló adatok újabb ellenőrzés hiányában nem nyújtanak megfelelő szintű bizonyosságot. Márpedig a Bizottság már a 2006. április 24-én kelt, a második végleges tájékoztatóban kijelentette, hogy mivel a szolgálatai nem tudják elvégezni a felperesek által nyújtott információk ellenőrzését, nem adhat helyt kérelmüknek. Ráadásul meg kell állapítani, hogy a felperesek a 2006. április 26-i telefaxukban válaszoltak a Bizottság e megjegyzésére, e tekintetben tehát éltek védelemhez való jogukkal.

68 Másrészt az indokolási kötelezettség megsértésével kapcsolatban fontos megjegyezni, hogy bár a megtámadott rendelet egyáltalán nem utal a KE4 tesz alá tartozó termékek kérdésére, ez azért van, mert a felperesekre vonatkozó egyedi kérdésről van szó. Így mivel a 2006. április 24-én kelt, második végleges tájékoztató világosan és félreérthetetlenül bemutatja a Bizottság érvelését, a felperesek nem kifogásolhatják a Tanáccsal szemben, hogy elmulasztotta indokolási kötelezettségét.

69 Ebből következik, hogy a rendes érték meghatározása tekintetében a védelemhez való jog tiszteletben tartásához kapcsolódó kötelezettségek és az indokolási kötelezettség megsértésére alapított hatodik jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

Annak következményeiről, hogy a közösségi termelők kapcsolt társaságai nem adtak választ a kérdőívre

70 A második és harmadik jogalap, valamint a hatodik jogalap egyik része keretében a felperesek azonos ténybeli körülményre, vagyis arra a tényre hivatkoznak, hogy a Bizottság által a vizsgálatának alapjául szolgáló mintába bevont öt, varrat nélküli csöveket gyártó közösségi termelő mindegyike kapcsolódik olyan társaságokhoz, amelyek nem válaszoltak a kérdőívre.

71 A felperesek szerint ebből a ténybeli körülményből következik:

– az alaprendelet 3. cikke (2), (3), (5), (6) és (7) bekezdésének megsértése (második jogalap);

– a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértése (második jogalap);

– az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének megsértése (második jogalap);

– az alaprendelet 5. cikke (4) bekezdésének megsértése (harmadik jogalap);

– a védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértése (hatodik jogalap).

Az alaprendelet 3. cikke (2), (3), (5), (6) és (7) bekezdésének megsértéséről

– A felek érvei

72 A második jogalap keretében a felperesek azzal érvelnek, hogy mivel a mintába bevont öt, varrat nélküli csöveket gyártó közösségi termelő mindegyike kapcsolódik egy vagy

több olyan gyártó vagy értékesítő társasághoz, amely elmulasztott választ adni a bizottsági kérdőívre, ezen öt termelőt nem lehet teljes mértékben együttműködőnek tekinteni. Márpedig a felperesek szerint a megtámadott rendelet a közösségi gazdasági ágazat állítólagosan teljes együttműködésén alapult. A felperesek ebből arra következtetnek, hogy a kárértékelés sérti az alaprendelet 3. cikkének (2), (3), (5), (6) és (7) bekezdését.

73 E tekintetben a felperesek először is megjegyzik, hogy lehetetlen megfelelni az alaprendelet fent említett rendelkezései által támasztott követelményeknek, ha nem követelik meg valamennyi, a közösségi termelőkhöz kapcsolódó és a szóban forgó terméket gyártó vagy értékesítő társaság vizsgálatban való teljes együttműködését.

74 Másodszor a felperesek megállapítják, hogy a fent hivatkozott rendelkezések megsértését nem lehet igazolni – amint azt a Bizottság a 2006. június 27-i levelében megkísérelte – azzal, hogy azon csoport pusztán részleges együttműködésének, amelyhez a közösségi termelő tartozik, nincs jelentős hatása azon kár meghatározására, amelyet e termelő vagy az egész közösségi gazdasági ágazat elszenvedett. A felperesek szerint a Bizottság így az „enyhe hiba elvére" hivatkozik.

75 Először is a felperesek azzal érvelnek, hogy a Bizottság nem állítja, hogy az enyhe hiba elve alkalmazandó az exportáló gyártókra, mivel számukra is engedélyezett, hogy a vizsgálat során csak részben működjenek együtt.

76 Másodszor a felperesek szerint a valamennyi kapcsolt termelő termelésére és a nem kapcsolt első fogyasztók részére történt értékesítésekre vonatkozó információ hiányos jellege nem enyhe hiba. Egyrészt az ugyanazon csoport tagjai közötti transzferárak nem megbízhatóak, és másrészt valamennyi kapcsolt kereskedelmi társaság mentesítése a kérdőív megválaszolásának kötelezettsége alól a közösségi termelők számára olyan biankó csekket nyújtana, amely lehetővé tenné azon adatok kiválasztását, amelyeknek a közlésébe a kárértékelés befolyásolása céljából megegyeznek.

77 Harmadszor a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság azon megközelítése, amely szerint a társaságok egyik csoportjának részleges együttműködése nem bír jelentős hatással, kimondottan leegyszerűsített, és ezért helytelen. Valamely csoport bizonyos tagjainak csupán részleges együttműködése ugyanis a szóban forgó csoport vagy a közösségi gazdasági ágazat egészének hiányos és torz képét eredményezi.

78 Negyedszer a felperesek megjegyzik, hogy védekezésként az enyhe hiba elvére való hivatkozás nem orvosolhatja az alaprendelet 3. cikkében foglalt rendelkezések többszörös megsértését.

79 Ötödször a felperesek megállapítják, hogy mivel a Bizottság nem kapott hiánytalan adatokat, és azokat nem tudta ellenőrizni, nem állíthatja bizonyossággal, hogy azon termelések és értékesítések mennyisége és értéke, amelyeknek az adatait nem közölték vele, elég lényegtelenek voltak ahhoz, hogy ne legyen hatásuk a kárértékelésre.

80 Harmadszor a felperesek azzal érvelnek, hogy a jelen ügyben a mintába bevont közösségi termelők teljes együttműködésének hiánya jelentős hatást gyakorolt az e termelők és az egész közösségi gazdasági ágazat által elszenvedett kár értékelésére. Különösen, a kárkülönbözet számításait a Bizottság szinte kizárólag a közösségi termelők által alkalmazott transzferárakra alapította. Ez a módszer a kárkülönbözetet túlzott mértékben megnövelte.

81 A felperesek érvelésére válaszolva a Tanács azzal érvel, hogy az intézmények helyesen tekintették a mintába bevont összes közösségi termelőt együttműködőnek.

82 A Tanács ugyanis azzal érvel, hogy az együttműködés fogalmát nem kell szó szerint úgy érteni, hogy az a Bizottság által feltett valamennyi kérdésre adott teljes és pontos válaszadást foglalja magában. A Bizottság mindig mérlegeli, hogy bizonyos információk benyújtásának elmulasztása veszélyezteti-e a vizsgálatot, és milyen mértékben. Ez igaz mind az exportőrök, mind a közösségi termelők esetében, bár a Bizottság eltérő kritériumokat alkalmazhat az exportőrök és a közösségi termelők esetében, mivel a társaságok e két csoportja különböző célból nyújt be információkat. E tekintetben a Tanács megjegyzi továbbá, hogy az állítólagos jogsértések igazolásaként soha nem állt szándékában enyhe hiba fennállására hivatkozni.

83 A jelen ügyben a Tanács szerint a Bizottság rendelkezésére álló ténybeli elemekre tekintettel jogilag helyes, hogy a Bizottság nem zárt ki egyetlen, a mintába bevont társaságot sem a közösségi gazdasági ágazatból.

84 Mindenekelőtt a felperesek azon állításával kapcsolatban, miszerint a kárkülönbözet számítását eltorzította az együttműködés hiányának ténye, a Tanács arra emlékeztet, hogy a Bizottságnak szüksége van az első független vásárló által fizetett értékesítési árra, hogy megállapítsa valamennyi közösségi termelő átlagos értékesítési árát és az alákínálás súlyozott átlagkülönbözetét. Márpedig a jelen ügyben az alákínálás súlyozott átlagkülönbözete 32%. A Tanács szerint a hiányzó, egyes kapcsolt társaságok értékesítéseire vonatkozó adatok figyelembevételével ez a különbözet 30%, 32% vagy 35% lett volna, ami nem módosította volna azon megállapítást, miszerint jelentős alákínálás történt, és hogy a dömpingelt behozatalok kárt okoztak a Közösség iparának. A Tanács továbbá azzal érvel, hogy a felpereseknek a kárkülönbözet számítására való utalása nem illik ebbe az összefüggésbe. A kárkülönbözet csak az alacsonyabb vám szabályának alkalmazása esetén lehet hasznos, amely szerint a vámnak egyenlőnek kell lennie a dömping- vagy – ha ez utóbbi alacsonyabb – a kárkülönbözettel. A jelen ügyben az érintett terméknek a Vallourec & Mannesmann Oil & Gas Ltd (a továbbiakban: VMOG Egyesült Királyság) és a Productos Tubolares általi – az érintett termék közösségi gazdasági ágazata értékesítéseinek összesen kevesebb mint 8%-át képviselő – értékesítéseinek figyelembevétele semmi esetre sem járhat azzal a következménnyel, hogy az 57%-os kárkülönbözet a 25,7%-os dömpingkülönbözet alá csökken.

85 A Tanács ezután azzal érvel, hogy a felperesek azon feltevésből indulnak ki, hogy valójában nem működtek együtt azok a közösségi termelők, akiktől a panasz származik, és akik részt vettek a mintában. Mivel nem volt jelentős hatása a kárelemzésre és az okozati összefüggésre annak, hogy hiányoztak a közösségi termelők egyes kapcsolt társaságaira vonatkozó információk, ez a feltevés téves, és el kell utasítani az alaprendelet 3. cikke (2), (3), (5), (6) és (7) bekezdésének a megsértésére alapított állítást.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

86 Amint a fenti 38. és 39. pontban szerepel, mivel a kereskedelempolitikai védintézkedések terén a közösségi intézmények az általuk vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettsége okán széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, a közösségi bíróságnak arra kell korlátoznia az intézmények értékelése tekintetében végzett felülvizsgálatát, hogy az eljárási szabályokat betartották-e, a vitatott módszerválasztást megalapozó tények a valóságnak megfelelnek-e, valamint nem történt-e nyilvánvaló hiba e tények értékelésében, illetve nem történt-e hatáskörrel való visszaélés.

87 Meg kell továbbá jegyezni, hogy bár az alaprendelet keretében a Bizottságnak mint vizsgáló hatóságnak a feladata annak meghatározása, hogy a dömpingellenes eljárásban érintett termék dömping tárgyát képezi-e, és a Közösség területén történő szabad forgalomba bocsátása kárt okoz-e, és noha ezen intézmény így nem teheti meg, hogy az e tekintetben rá háruló bizonyítási teher egy részét áthárítsa (lásd ebben az értelemben a T-121/95. sz., EFMA kontra Tanács ügyben 1997. december 17-én hozott ítélet [EBHT 1998., II-2391. o.] 74. pontját és a fenti 41. pontban hivatkozott Acme kontra Tanács ügyben hozott ítélet 40. pontját), bizonyos, hogy az alaprendelet nem ruház a Bizottságra semmilyen olyan vizsgálati hatáskört, amely lehetővé tenné számára, hogy társaságokat a vizsgálatban való részvételre, vagy adatok szolgáltatására kényszerítse. E körülmények között a Tanács és a Bizottság rá vannak utalva a felek önkéntes együttműködésére, hogy számukra az előírt határidőn belül benyújtsák a szükséges információkat. Ily módon a feleknek az alaprendelet 6. cikkének (2) bekezdésében előírt kérdőívre adott válaszai a dömpingellenes eljárás lefolytatásának lényeges részét alkotják (a fenti 38. pontban hivatkozott Shandong Reipu Biochemicals kontra Tanács ügyben hozott ítélet 65. pontja).

88 Mindazonáltal az alaprendelet „Az együttműködés hiánya” című 18. cikkéből és különösen annak (3) bekezdéséből kitűnik, hogy „[a]z érdekelt fél által benyújtott információkat abban az esetben sem szabad figyelmen kívül hagyni, ha azok nem minden szempontból tökéletesek, feltéve hogy az ésszerűen pontos ténymegállapítást a hiányosságok nem nehezítik meg indokolatlanul, az információk ellenőrizhetők, és azokat időben és megfelelő módon nyújtják be, továbbá hogy a fél a legjobb tudása szerint járt el”.

89 Ebben a keretben kell megvizsgálni, hogy – amint a felperesek állítják – az a tény, hogy a mintába bevont közösségi termelők kapcsolt társaságai nem válaszoltak a kérdőívre, e termelők együttműködésének a hiányát jelenti-e, ami az alaprendelet 3. cikke (2), (3), (5), (6) és (7) bekezdésének a megsértésével eltorzította a kárelemzést.

90 Bár a dömpingellenes eljárás felei az alaprendelet 6. cikkének (2) bekezdése alapján főszabály szerint kötelesek választ adni a Bizottság kérdőívére, ugyanezen rendelet 18. cikke (3) bekezdésének szövegéből következik, hogy a más formában vagy más dokumentum keretében benyújtott információkat nem szabad figyelmen kívül hagyni, amennyiben e cikk négy feltétele teljesül.

91 Így amennyiben a fél elmulasztott a kérdőívre válaszolni, de más dokumentumban információt szolgáltatott, nem lehet neki felróni az együttműködés hiányát, ha először is a hiányosságok nem nehezítik meg indokolatlanul az ésszerűen pontos ténymegállapítást, másodszor az információkat időben nyújtják be, harmadszor azok ellenőrizhetők, negyedszer pedig a fél a legjobb tudása szerint járt el.

92 Ebből következik, hogy amennyiben a bizottsági kérdőívre a közösségi termelő kapcsolt társasága nem nyújt be választ, a felperesek állításával ellentétben ez nem jelenti szükségszerűen azt, hogy e termelőt úgy kell tekintetni, mint aki nem kész

az együttműködésre. Így az említett termelőt nem tekintik nem együttműködőnek, ha a benyújtott adatok hiányosságainak nincs jelentős hatása a vizsgálat lefolytatására.

93 A jelen ügyben az iratokból kitűnik, hogy a Bizottság minden közösségi termelőnek egyedi kérdőívet dolgozott ki és továbbított a kapcsolt gyártó és értékesítő társaságaikra vonatkozóan. E termelők ezen összes kapcsolt társaságra vonatkozóan kötelesek voltak tehát válaszolni e kérdőívekre. Azonban a Tanács által benyújtott bizonyítékokból kitűnik, hogy e kérdőívre a következő kapcsolt társaságoktól egyáltalán nem érkezett válasz:

– Vallourec Mannesmann Oil & Gas Germany GmbH (a továbbiakban: VMOG Németország), a V & M Németország kapcsolt gyártó és értékesítő társasága;

– Productos Tubulares, SA, a Tubos Reunidos kapcsolt gyártó és értékesítő társasága;

– Acecsa-Aceros Calibrados, SA (a továbbiakban: Acecsa), a Tubos Reunidos kapcsolt gyártó és értékesítő társasága;

– Almesa Almacenes Metalurgicos (a továbbiakban: Almesa), a Tubos Reunidos kapcsolt kereskedelmi társasága;

– Dalmine Benelux BV, Dalmine France SARL, Dalmine Deutschland GmbH, Tenaris Global Services (UK), Eurotube Ltd, Quality Tubes Ltd, a Dalmine kapcsolt kereskedelmi vagy viszonteladó-forgalmazó társaságai;

– Tenaris West Africa Ltd, a Dalmine kezdetben csövek átalakításával, ezt követően adminisztratív feladatokkal foglalkozó kapcsolt társasága.

94 Az iratokból továbbá kiderül, hogy a V & M Németország és a V & M Franciaország kapcsolt gyártó és értékesítő társasága, a VMOG Egyesült Királyság a kérdőívre adott válaszát határidőn túl nyújtotta be. Így a Bizottság azt nem vette figyelembe a kármeghatározás céljából.

95 Fontos tehát meghatározni, hogy e társaságok esetében az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdésében említett négy feltétel teljesül-e oly módon, hogy nem lehet a Tanácsnak felróni, hogy nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azáltal, hogy úgy vélte, nem torzította sem a kármeghatározást, sem a kárkülönbözet számítását az, hogy a közösségi termelők kapcsolt társaságai nem nyújtottak be választ a kérdőívekre.

96 Mindenekelőtt a kármeghatározással kapcsolatban valamennyi kapcsolt társaság esetében elemezni kell a Tanács és a Bizottság rendelkezésére álló adatokat annak felülvizsgálata céljából, hogy a hiányosságok, amelyeket az okozott, hogy e társaságok nem nyújtottak be választ a kérdőívekre, nem nehezítették-e meg indokolatlanul e meghatározást. A kapcsolt gyártó és értékesítő társaságok vonatkozásában különös figyelmet kell fordítani a kapcsolt társaságok termelésére és értékesítéseire vonatkozó adatok hiányosságaira és azok kármeghatározásra gyakorolt esetleges hatásaira. Ezenkívül meg kell vizsgálni, hogy a Tanács és a Bizottság rendelkezésére álló adatok megfelelnek-e az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdésében említett három utolsó feltételnek.

97 Ami a VMOG Németországot illeti, az Elsőfokú Bíróság által feltett írásbeli kérdésekre adott válaszokból kitűnik, hogy a Tanács a következő elemekre támaszkodott annak értékelése során, milyen hatással járt az, hogy e társaság nem adott választ a kérdőívre: a V & M Németország egyes értékesítési ügyleteit tartalmazó lista, a V & M Németország által gyártott mennyiséget tartalmazó táblázat, valamint a V & M Németország

értékesítéseinek mennyiségét és értékét tartalmazó táblázat. E dokumentumokat a V & M Németország időben nyújtotta be, és azokat a Bizottság ellenőrizte.

98 Mivel a V & M Németország eladásra és gyártásra vonatkozó adatai – amint a Tanács által benyújtott dokumentumok is megerősítik – szerepelnek a V & M Németország által a kérdőívre adott válaszban, azokat figyelembe vették a kármeghatározás keretében. Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azáltal, hogy nem követelte a VMOG Németországtól, hogy nyújtsa be válaszait a kérdőívre, és hogy úgy vélte, nem torzította a kármeghatározást az, hogy a VMOG Németország nem adott választ a kérdőívre.

99 Ami a Productos Tubularest illeti, az Elsőfokú Bíróság által feltett írásbeli kérdésekre adott válaszokból kitűnik, hogy a Tanács a következő elemekre támaszkodott annak értékelése során, milyen hatással járt az, hogy e társaság nem adott választ a kérdőívre: a Productos Tubulares mintavétel előtti kérdőívre adott válaszának bizalmas változata, és a panasz egy bizalmas melléklete, amely magában foglalta a panaszt nem támogató közösségi termelők termelésének és termelési kapacitásának becslését. Ezen adatokat a Productos Tubulares időben nyújtotta be.

100 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a Productos Tubulares, szemben a Tubos Reunidosszal, nem támogatta a panaszt. Következésképpen a rá vonatkozó adatokat főszabály szerint nem kellett figyelembe venni a közösségi gazdasági ágazat helyzetének a megtámadott rendelet (155)–(176) preambulumbekezdésében bemutatott elemzése keretében, amely elemzés alapvető volt a kármeghatározáshoz, feltéve hogy ezen adatok figyelmen kívül hagyása nem torzította ezen elemzést. Ez utóbbi feltevés esetében vagy figyelembe kell venni ezen adatokat, vagy ki kell zárni a Tubos Reunidosra vonatkozó adatokat. A jelen ügyben a Tanács által benyújtott dokumentumok olvasatából kitűnik, hogy a Productos Tubulares termelése és értékesítése a vizsgálati időszak alatt a közösségi gazdasági ágazat összes termelésének és értékesítésének kevesebb mint 3%-át képviselte. Ez azt jelenti, hogy még ha befolyásolta is a kármeghatározást és az okozati összefüggést az, hogy a Productos Tubulares nem adott választ a kérdőívre, ez a hatás csak elhanyagolható lehetett. Ezenkívül bár a Tanács nem rendelkezett a vizsgálati időszakot megelőző, vagyis a 2001–2003. éveket magában foglaló időszakra

vonatkozóan adattal, ez ezen időszakra vonatkozó adatok hiánya nem befolyásolja a kármeghatározást, mivel a hiányzó adatok legfeljebb arra vezethették volna a Tanácsot, hogy alá-, nem pedig felülbecsülje a kárt. Ráadásul a Tanács a Tubos Reunidosnál ellenőrizte, hogy nem történt értékesítés ez utóbbi társaság és a Productos Tubulares között.

101 Meg kell tehát állapítani, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azáltal, hogy nem követelte meg a Productos Tubularestól, hogy adjon választ a kérdőívre, és hogy úgy vélte, nem torzította a kármeghatározást az, hogy e társaság nem válaszolt a kérdőívre.

102 Ami az Acecsát illeti, a Tanács beadványaiból kitűnik, hogy a vizsgálati időszak alatt e társaság csak kis mennyiségben vett érintett terméket a Tubos Reunidostól, amely mennyiség az érintettől eltérő termék átalakítására szolgált. Ezenkívül az iratokból és különösen a Tubos Reunidos kérdőívre adott válaszának nem bizalmas változatából kiderül, hogy e mennyiség a vizsgálati időszak alatt a Tubos Reunidos értékesítéseinek csak legfeljebb 4%-át és a panaszt támogató közösségi termelők összértékesítésének legfeljebb 1%-át képviselte. A fentiekre tekintettel nem tudta jelentős mértékben torzítani a kármeghatározáshoz használt adatokat az, hogy az Acecsa nem adott választ a kérdőívre. Ráadásul, még ha – a Productos Tubulares esetéhez hasonlóan – a Tanács nem is rendelkezett adattal a vizsgálati időszakot megelőző, vagyis a 2001–2003. éveket magában foglaló időszakra vonatkozóan, az ezen időszakra vonatkozó adatok hiánya nem befolyásolja a kármeghatározást, mivel a hiányzó adatok legfeljebb arra vezethették volna a Tanácsot, hogy alá-, nem pedig felülbecsülje a kárt. Ráadásul a Tubos Reunidos által a kérdőívre adott választ időben benyújtották, és azt a Bizottság szolgálatai ellenőrizték. Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azáltal, hogy nem követelte meg az Acecsától, hogy megfelelő formában adjon választ a kérdőívre.

103 Ami az Almesát illeti, a Tanács beadványaiból kitűnik, hogy kereskedelmi társaságról van szó. E társaság értékesítéseinek mennyiségét tehát a Tubos Reunidos neki szánt értékesítésein keresztül vették figyelembe a kárelemzés során. Továbbá az iratokból, különösen a Tubos Reunidos kérdőívre adott válaszának nem bizalmas változatából kiderül, hogy a Tubos Reunidos által az Almesának számlázott árak átlagosan

magasabbak voltak a független ügyfeleknek számlázott áraknál. Ez azt jelenti, hogy az eladások értékével kapcsolatban figyelembe vett számot nem becsülték alá, tehát nem torzította a kármeghatározást. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azáltal, hogy nem követelte meg az Almesától, hogy a kérdőívre adott válaszoknak megfelelő formában nyújtson be kiegészítő adatokat.

104 A Dalmine Benelux, a Dalmine France, a Dalmine Deutschland, a Eurotube, a Tenaris Global Services (UK) és a Quality Tubes társaságokkal kapcsolatban a Tanács beadványaiból kitűnik, hogy a Dalmine a vizsgálati időszak alatt nem adott el semmit a Dalmine Beneluxnak, a Dalmine Deutschlandnak és a Eurotube-nak. A Quality Tubesszal és a Tenaris Global Serviceszel (UK) kapcsolatban a Dalmine kérdőívre adott válaszának bizalmas változata tartalmazott egy ügyletenként részletezett listát az értékesítéseikről, ami azt jelenti, hogy ezen adatokat figyelembe vették a kármeghatározás keretében. Végül a Dalmine France Közösségen belüli értékesítései szükségszerűen elhanyagolhatóak voltak, mivel a Dalmine e hat kapcsolt társaságnak történő összértékesítése a közösségi gazdasági ágazat érintett terméket érintő összértékesítésének kevesebb mint 4%-át képviselte a vizsgálati időszak során.

105 Mindenesetre az iratokból és többek között a Dalmine kérdőívre adott válaszának időben benyújtott és a Bizottság szolgálatai által ellenőrzött nem bizalmas változatából kitűnik, hogy a Dalmine Benelux, a Dalmine France, a Dalmine Deutschland, a Eurotube, a Tenaris Global Services (UK) és a Quality Tubes vagy a kereskedelemben, vagy a viszonteladásban–forgalmazásban tevékenyek. Ebből következik, hogy e társaságok értékesítéseinek mennyiségét a Dalmine által részükre teljesített értékesítéseken keresztül figyelembe vették a kárelemzés során.

106 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azáltal, hogy nem követelte meg a Dalmine Beneluxtól, a Dalmine France-tól, a Dalmine Deutschlandtól, a Eurotube-tól, a Tenaris Global Servicestől (UK) és a Quality Tubestól, hogy a kérdőívre adott válaszoknak megfelelő formában nyújtsanak be további adatokat, és hogy a Dalmine-t a vizsgálat teljes mértékű együttműködőjének tekintette.

107 A Tenaris West Africával kapcsolatban a Tanács beadványaiból kitűnik, hogy e társaság nem játszott közre sem az érintett termék gyártásában, sem annak értékesítésében. Az Elsőfokú Bíróság által feltett írásbeli kérdésekre adott válaszokból továbbá kiderül, hogy a Tanács a Dalmine által a Bizottságnak küldött, 2006. május 24-én kelt elektronikus üzenetre támaszkodott annak értékelése során, milyen hatással volt az, hogy e társaság nem nyújtott be választ a kérdőívre. Mivel ezen elektronikus üzenetet időben küldték meg, meg kell állapítani, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azáltal, hogy nem követelte meg e társaságtól, hogy a kérdőívre adott válaszoknak megfelelő formában nyújtson be további adatokat, és hogy a Dalmine-t a vizsgálat teljes mértékű együttműködőjének tekintette.

108 Végül a VMOG Egyesült Királysággal kapcsolatban fontos megjegyezni, hogy mivel e társaság a kérdőívre adott válaszát határidőn túl nyújtotta be, adatait nem lehetett felhasználni a kármeghatározás keretében. Mindenesetre az iratokból kiderül, hogy e társaság nem támogatta a panaszt. A rá vonatkozó adatokat főszabály szerint nem kellett tehát figyelembe venni a kármeghatározás céljából a közösségi gazdasági ágazat helyzetének elemzése keretében, feltéve hogy ezen adatok figyelmen kívül hagyása nem torzította ezt a meghatározást. Ez utóbbi feltevés esetében vagy figyelembe kell venni ezen adatokat, vagy ki kell zárni a V & M Németországra és a V & M Franciaországra vonatkozó adatokat. Annak értékelése során, hogy ezen elemzés torzult-e, a Tanács a következő dokumentumokra támaszkodott: a VMOG Egyesült Királyság által gyártott mennyiséget tartalmazó táblázat, a VMOG Egyesült Királyság értékesítéseinek mennyiségét és értékét tartalmazó táblázat, valamint a V & M Franciaország egyes értékesítési ügyleteit tartalmazó lista.

109 Amint a benyújtott dokumentumok megerősítik, a Tanács a késedelmesen benyújtott válasz alapján meg tudta határozni, hogy a VMOG Egyesült Királyság értékesítései a vizsgálati időszak során a panaszt támogató közösségi termelők összértékesítésének kevesebb mint 3%-át képviselték. Márpedig e 3% figyelmen kívül hagyásának nem lehetett döntő befolyása a kármeghatározásra. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdése értelmében időben nyújtották be azon információkat, amelyekre a Tanács támaszkodott annak meghatározása során, hogy e társaság értékesítései milyen arányt képviselnek a közösségi gazdasági ágazatban.

110 Ezért meg kell állapítani, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azáltal, hogy a közösségi gazdasági ágazat meghatározásából nem zárta ki a V & M Németországot és a V & M Franciaországot, azaz a VMOG Egyesült Királyság mintába bevont kapcsolt közösségi termelőit.

111 Ezt követően a kárkülönbözet számításával kapcsolatban a Tanácshoz hasonlóan meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 9. cikkének (4) bekezdése alapján, amely megállapítja az alacsonyabb vám szabályát, a kárkülönbözetet a dömpingellenes vám mértékének meghatározása érdekében csak akkor használják, ha a dömpingkülönbözet magasabb a kárkülönbözetnél. A jelen ügyben a felperesekre kiszabott dömpingellenes vám mértékét a felperesek dömpingkülönbözetére, vagyis 25,7%-ra alapították az 57%-os kárkülönbözet helyett. Feltéve, hogy a kárkülönbözetet a közösségi termelőknek a VMOG Egyesült Királyság, a Productos Tubulares és a Dalmine kapcsolt társaságai tekintetében alkalmazott transzferárakra alapították, az e társaságok részére teljesített értékesítések a közösségi gazdasági ágazat összértékesítéseinek legfeljebb 10%-át képviselik. Ezért a Tanács megjegyzésének megfelelően ahhoz, hogy a kárkülönbözet a dömpingkülönbözet szintje alá csökkenjen, az kellett volna, hogy az e kapcsolt társaságok által alkalmazott értékesítési árak teljesen aránytalanok legyenek a kárkülönbözet számításának keretében figyelembe vett más értékesítések során alkalmazott áraihoz képest.

112 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azáltal, hogy úgy vélte, nem torzította sem a kármeghatározást, sem a kárkülönbözet számítását, és nem sértette az alaprendelet 3. cikkének (2), (3), (5), (6) és (7) bekezdését az, hogy a közösségi termelők kapcsolt társaságai nem nyújtottak be választ a kérdőívre.

113 Ebből következik, hogy a második jogalapnak az alaprendelet 3. cikke (2), (3), (5), (6) és (7) bekezdésének megsértésére alapított részét – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértéséről

– A felek érvei

114 A második jogalap keretében a felperesek azt állítják, hogy a Tanács megsértette a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét. Ugyanis míg a Bizottság a vizsgálat keretében megkövetelte, hogy az érintett termék exportáló gyártójának valamennyi kapcsolt társasága válaszoljon a kérdőívére, ezt nem követelte meg a közösségi termelők kapcsolt értékesítő társaságaitól.

115 A felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság által adott magyarázat nem igazolja a hátrányos megkülönböztetést. Először is, bár helyes, hogy a dömpingkülönbözetet a kapcsolt exportáló gyártók egyes csoportjai esetében számolták ki, míg a közösségi gazdasági ágazat által elszenvedett kárt az egész ágazat szintjén határozták meg, nem igaz, hogy a két művelet az érintett felek részéről eltérő mértékű együttműködést kíván meg. A felperesek szerint ugyanúgy, ahogy a dömpingkülönbözetet eltorzíthatja az, ha a kapcsolt termelői csoport azon egyetlen termelő nevében nyújt be választ, aki nem dömpingelt, míg a többiek igen, a kárkülönbözet meghatározása szintén torzul, ha a közösségi termelő, aki két különböző gyártási területen működik, amelyek közül az egyik kár szenved, a másik nem, a kárt szenvedő terület alapján nyújt be választ.

116 Másodszor a felperesek megjegyzik, hogy a kárkülönbözet számításának eljárása megköveteli az exportáló gyártóktól és a közösségi termelőktől, hogy pontosan egyformán működjenek együtt, tehát nem igazolható közöttük semmilyen hátrányos megkülönböztetés.

117 Harmadszor a felperesek azzal érvelnek, hogy magának a kérdőívnek a szövege is kifejezetten előírja a közösségi termelők számára azon kötelezettséget, hogy ne csak

minden kapcsolt gyártó társaságra, hanem minden kapcsolt értékesítő társaságra vonatkozó információt is benyújtsanak. Más szóval ugyanazokat a követelményeket írja elő számukra, mint az exportáló gyártók számára.

118 A Tanács vitatja a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértését. E tekintetben azzal érvel, hogy a felperesek soha nem próbálták bizonyítani, hogy az a tény, hogy az exportőr nem válaszol a kérdőívre a kapcsolt társaságok tekintetében, és az, hogy valamely közösségi termelő nem válaszol arra, hasonló helyezetnek minősül. A Tanács szerint az állítólagos eltérő bánásmódot indokolja a felhasználás eltérő célja, amely cél a közösségi termelők által benyújtott adatok esetében a kármeghatározás, az exportáló gyártók által benyújtott adatok esetében pedig a dömpingkülönbözet kiszámítása. A felperesek nem bizonyították azt sem, hogy a Bizottság valóban eltérő módon kezelte az exportálókat és a közösségi termelőket.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

119 A fenti 58. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében kell megvizsgálni a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének állítólagos megsértését. Ezen ítélkezési gyakorlat alapján csak akkor lehet hátrányos megkülönböztetésről szó, ha a jelen ügyben a közösségi termelők és az exportáló gyártók helyzete hasonló, és az előbbieket a Bizottság az exportáló gyártóktól eltérő módon kezeli.

120 A jelen esettől függetlenül helyénvaló annak megemlítése, hogy főszabály szerint az exportáló gyártóknak a helyzete a bizottsági kérdőív megválaszolásának kötelezettsége tekintetében különbözik a közösségi termelők ugyanezen kötelezettség tekintetében fennálló helyzetétől. Így amint a Tanács beadványaiban megjegyezte, az exportáló gyártók által a kérdőívre benyújtandó válasz célja a dömpingkülönbözet meghatározása, amely az egyes vállalkozások egyéni adatain alapul. Ezzel szemben a közösségi termelők által a kérdőívre benyújtandó válasz célja a kármeghatározás, amely a közösségi gazdasági ágazat egészének elemzésén alapul.

121 Nem zárható azonban ki, hogy a jelen ügyben azok a körülmények, amelyek annak megállapítására késztették a Bizottságot, hogy az exportáló gyártóknak valamennyi kapcsolt társaságukra vonatkozóan válaszolniuk kell a kérdőívre, hasonlók voltak azokhoz a körülményekhez, amelyek annak megállapítására késztették, hogy a fenti 93. és 94. pontban említett közösségi termelők esetében nincs szó az együttműködés hiányáról az ilyen válasz benyújtásának elmaradása esetén.

122 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a felperesek bizonyítani próbálták, hogy az exportáló gyártók és a közösségi termelők helyzete elméletileg hasonló, azonban nem bizonyították, hogy a jelen ügyben ez a helyzet.

123 Ráadásul meg kell állapítani, hogy a felperesek minimális bizonyítékot sem nyújtottak be arra vonatkozóan, hogy a Bizottság az exportáló gyártókat és a közösségi termelőket valóban eltérő módon kezelte. A beadványaikban ugyanis csak annyit állítanak, hogy a Bizottság elismeri, hogy a közösségi termelők kapcsolt társaságaitól nem követelte meg, hogy válaszoljanak a kérdőívre. Azonban nem bizonyítják, hogy az exportáló gyártóktól ezt megkövetelte.

124 A fenti megállapításokból következik, hogy a felperesek semmiképpen nem bizonyították a Bizottság azon határozatának állítólagosan hátrányosan megkülönböztető jellegét, hogy nem követelte meg a közösségi termelők kapcsolt társaságaitól, hogy válaszoljanak a bizottsági kérdőívre.

125 Következésképpen a második jogalapnak a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére alapított részét – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

Az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének a megsértéséről

– A felek érvei

126 A második jogalap keretében a felperesek megállapítják, feltéve hogy – amint a Tanács állítja – a vizsgálati irat tartalmaz olyan adatokat, amelyek bizonyítják, hogy a közösségi termelők kapcsolt társaságai részéről a kérdőívre adandó válasz elmaradása nem volt jelentős hatással a közösségi termelők által elszenvedett kár értékelésére, a Tanács az alaprendelet 19. cikkének (3) bekezdése alapján nem hivatkozhatott ezen adatokra, mivel a vizsgálat nem bizalmas irata egyáltalán nem tartalmaz ilyen típusú adatot.

127 A Tanács azt állítja, hogy az alaprendelet 19. cikkének (3) bekezdése nem azt írja elő, hogy mindig figyelmen kívül kell hagyni azon információkat, amelyeknek a nem bizalmas összefoglalóját nem nyújtották be, hanem hogy az információt figyelmen kívül lehet hagyni, kivéve ha arra alkalmas források kielégítően bizonyítják az információ helyességét. A dömpingellenes eljárás feleinek az alaprendelet 19. cikkének (3) bekezdésében megfogalmazott azon kötelezettsége, hogy nyújtsák be a Bizottsághoz továbbított információk nem bizalmas összefoglalóját, a többi fél védelemhez való jogát óvja. A Tanács ebből arra a következtet, hogy a felperesek a dömpingellenes intézkedés megszüntetésének indokaként csak akkor hivatkozhatnak olyan információk Bizottság általi felhasználására, amelyeknek nem nyújtották be nem bizalmas összefoglalóját, ha bizonyítják, hogy ezen információk felhasználása sérti a védelemhez való jogukat. A jelen ügyben nem ez a helyzet.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

128 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a felperesek az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított kifogást először a válaszukban nyújtották be.

Főszabály szerint új jogalapot az eljárás során nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel (az Elsőfokú Bíróság T-107/04. sz., Aluminium Silicon Mill Products kontra Tanács ügyben 2007. március 14-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-669. o.] 60. pontja).

129 A jelen ügyben a felperesek először a Tanács által az ellenkérelem 52., 53., 55., 59., 60. és 64. pontjában, valamint a 31. oldala alján található lábjegyzet megjegyzésében közölt adatokra adott válaszukban hozták fel ezt az új kifogást. A felperesek által az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított új kifogás tehát olyan ténybeli elemeken alapul, amelyek az eljárás során merültek fel. Ezért ezt a kifogást elfogadhatónak kell tekinteni.

130 E kifogás megalapozottságával kapcsolatban először is meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének szövege a Bizottság számára pusztán a lehetőségét írja elő annak, hogy figyelmen kívül hagyjon olyan bizalmas információkat, amelyeknek a nem bizalmas összefoglalója nem áll rendelkezésre.

131 Másodszor meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 19. cikkének célja nemcsak az üzleti titok védelme, hanem hogy a dömpingellenes eljárás másik feleinek a védelemhez való jogát is óvja. Amint az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, ez azt jelenti, hogy a dömpingellenes eljárás keretében a nem bizalmas összefoglaló Bizottság általi közlésében felmerülő szabálytalanságok csak akkor minősülnek az eljárási jogok olyan megsértésének, amely igazolja a dömpingellenes vámokat megállapító rendelet megsemmisítését, ha az érintett nem ismerte eléggé a szóban forgó dokumentum vagy dokumentumok lényeges tartalmát, és ezért nem tudta álláspontját érvényesen kifejteni azok valószerűségéről és jelentőségéről (lásd ebben az értelemben az Európai Gazdasági Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt vagy szubvencionált behozatallal szembeni védelemről szóló, 1988. július 11-i 2423/88/EGK tanácsi rendelet [HL L 209., 1. o.] 8. cikkének (4) bekezdése kapcsán, amelynek normatív tartalma lényegében azonos az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének tartalmával, az Elsőfokú Bíróság T-2/95. sz., Industrie des poudres sphériques kontra Tanács ügyben 1998. október 15-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-3939. o.] 137. pontját). Következésképpen a Tanácshoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy dömpingellenes intézkedés megszüntetésének indokaként a dömpingellenes eljárás felei csak akkor hivatkozhatnak olyan információk Bizottság általi felhasználására,

amelyeknek nem nyújtották be a nem bizalmas összefoglalóját, ha bizonyítják, hogy ezen információk felhasználása sérti a védelemhez való jogukat.

132 Ebben az összefüggésben kell megvizsgálni, hogy a Bizottság és a Tanács megsértette-e az alaprendelet 19. cikkének (3) bekezdését. E tekintetben a Tanács az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre adott válaszaiban azt állítja, annak ellenőrzése során, hogy nem volt hatással a kárértékelésre az, hogy a közösségi termelők kapcsolt társaságai nem válaszoltak a kérdőívre, a Bizottság a következő dokumentumokra támaszkodott:

– a VMOG Németország esetében: a V & M Németország egyes értékesítési ügyleteit tartalmazó lista, a V & M Németország által gyártott mennyiséget tartalmazó táblázat, valamint a V & M Németország értékesítéseinek mennyiségét és értékét tartalmazó táblázat; vagyis a Bizottság a kérdőívre a V & M Németország által adott válaszban található adatokra támaszkodott, amely válasz nem bizalmas változatát benyújtották;

– a VMOG Egyesült Királyság esetében: a VMOG Egyesült Királyság által gyártott mennyiséget tartalmazó táblázat, a VMOG Egyesült Királyság értékesítéseinek mennyiségét és értékét tartalmazó táblázat, valamint a V & M Franciaország egyes értékesítési ügyleteit tartalmazó lista; míg ez utóbbi listát a V & M Franciaország által a kérdőívre adott válasz bizalmas változata tartalmazta, amelynek létezett nem bizalmas változata, addig az első két táblázatot a VMOG Egyesült Királyság kérdőívre adott válaszának bizalmas változata tartalmazta, amelynek nem létezett nem bizalmas változata;

– a Productos Tubulares esetében: a Productos Tubulares mintavétel előtti kérdőívre adott válaszának bizalmas változata és a panasz egy bizalmas melléklete, amely magában foglalta a panaszt nem támogató közösségi termelők termelésének és termelési kapacitásának becslését; ez utóbbi dokumentumnak létezett nem bizalmas változata, az előbbinek nem;

– az Acecsa esetében: a Tubos Reunidos által a kérdőívre adott válasz D.2. szakasza, amely kérdőívnek létezett nem bizalmas változata;

– az Almesa esetében: a Tubos Reunidos egyes értékesítési ügyleteit tartalmazó lista; ezt a listát az e társaság által a kérdőívre adott válasz bizalmas változata tartalmazta, amelynek létezett nem bizalmas változata is;

– a Dalmine Benelux, a Dalmine France, a Dalmine Deutschland, a Eurotube, a Tenaris Global Services (UK) és a Quality Tubes esetében: a Dalmine által a kérdőívre adott válasz bizalmas változatában szereplő adatok, amely kérdőívnek létezett nem bizalmas változata;

– a Tenaris West Africa esetében: a Dalmine által a Bizottságnak küldött 2006. május 24-i elektronikus üzenet, amelynek nem létezett nem bizalmas változata.

133 Meg kell tehát vizsgálni, hogy sérti-e a védelemhez való jogot az a tény, hogy a Bizottság úgy támaszkodott a VMOG Egyesült Királyság által a kérdőívre adott válasz, a Productos Tubulares által a mintavétel előtti kérdőívre adott válasz és a 2006. május 24-i elektronikus üzenet bizalmas változatára, hogy e dokumentumoknak nem létezett nem bizalmas változata.

134 A védelemhez való jog ilyen megsértését a fenti 64. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében kell értékelni. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint az érintett feleknek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy kifejtsék álláspontjukat a Bizottság által a dömpingmagatartás fennállására és az abból eredő kárra vonatkozó állításának alátámasztására felhasznált bizonyítékokról. Mindazonáltal a vizsgálati iratokhoz való

hozzáférés jogának megsértésével kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy ilyen jogsértés csak akkor jár a megtámadott rendelet teljes vagy részleges megsemmisítésével, ha a szóban forgó dokumentumok rendelkezésre bocsátásával esély lett volna – bármilyen csekély is – a közigazgatási eljárás eredményének megváltoztatására, amennyiben az érintett vállalkozás hivatkozhatott volna azokra az említett eljárás során (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-206/07. sz., Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ügyben 2008. január 29-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-1. o.] 71. pontját).

135 A jelen ügyben a felperesek azt állítják, hogy szükségük lett volna e dokumentumokra annak bizonyítására, torzította a kárelemzést az, hogy a VMOG Egyesült Királyság, a Tubos Reunidos és a Tenaris West Africa nem adott választ a kérdőívre. Márpedig az Elsőfokú Bíróság a fenti 101., 108. és 107. pontban már megállapította, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azáltal, hogy úgy vélte, nem befolyásolta a kármeghatározást, hogy a VMOG Egyesült Királyság, a Tubos Reunidos és a Tenaris West Africa nem adtak választ a kérdőívre, illetve válaszaikat figyelmen kívül hagyták. Következésképpen a VMOG Egyesült Királyság által a kérdőívre adott válasz, a Tubos Reunidos által a mintavétel előtti kérdőívre adott válasz és a 2006. május 24-i elektronikus üzenet nem bizalmas változatainak a felperesek rendelkezésére bocsátásával nem lett volna kilátás a közigazgatási eljárás eredményének megváltoztatására.

136 Ebből következik, hogy a második jogalapnak az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított részét – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

Az alaprendelet 5. cikke (4) bekezdésének megsértéséről

– A felek érvei

137 Harmadik jogalapjuk alátámasztására a felperesek azzal érvelnek, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 5. cikkének (4) bekezdését azáltal, hogy nem szüntette meg az eljárást, holott a panasz támogatottsága a közösségi gazdasági ágazat együttműködésének hiányában a közösségi termelés rendeletben meghatározott 25%-os minimumszintje alatt volt.

138 A Tanács arra emlékeztet, hogy e jogalap azon az állításon alapul, miszerint a panaszt támogató és a mintába bevont közösségi termelők nem működtek együtt. A Tanács szerint, mivel ezen állítás a második jogalap keretében bemutatott okokból téves, a harmadik jogalapot el kell utasítani.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

139 Meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 5. cikkének (4) bekezdése nem ír elő a Bizottság számára olyan kötelezettséget, hogy szüntesse meg a folyamatban lévő dömpingellenes eljárást, ha a panasz támogatottsága a közösségi termelés 25%-os minimális határértéke alá esik. Ugyanis e cikk csak a panasz támogatottságának a bizottsági eljárás megindításához szükséges mértékét érinti. Ezt az értelmezést erősíti meg az alaprendelet 9. cikke (1) bekezdésének szövege, amely alapján „[a] panasz visszavonása esetén az eljárás megszüntethető, kivéve ha ez a megszüntetés a Közösség érdekeit sértené". Így még ha a panaszt a közösségi gazdasági ágazat vissza is vonja, a Bizottságnak nem kötelessége, hanem pusztán lehetősége az eljárás megszüntetése.

140 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a megkívánt támogatottsági szintet elérték a dömpingellenes eljárás megkezdésekor, és állítólag az eljárás folyamán esett a 25%-os küszöb alá, amikor a Bizottság a kérdőívének megválaszolására kérte a közösségi termelőket. Következésképpen a jelen ügyben az alaprendelet 5. cikke (4) bekezdésének a megsértését nem lehet a Tanácsnak felróni.

141 Mindemellett meg kell jegyezni, hogy még ha alaprendelet 5. cikkének (4) bekezdése kötelezné is a Bizottságot az eljárás megszüntetésére, amennyiben a panasz támogatottsága az eljárás folyamán a 25%-os minimális határérték alá esik, ilyen jogsértés nem valósult meg a jelen ügyben. A fenti 112. pontban ugyanis az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azáltal, hogy úgy vélte, nem volt hatása a közösségi gazdasági ágazatnak okozott kár elemzésére annak, hogy közösségi termelők kapcsolt társaságai nem válaszoltak a kérdőívre. Ez azt jelenti, hogy a mintába bevont közösségi termelőket együttműködőknek kell tekinteni, ami azzal jár, hogy nem lehet megállapítani a panasz támogatottsági szintjének bármiféle visszaesését.

142 Ezért a harmadik jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértéséről

– A felek érvei

143 A hatodik jogalap keretében a felperesek azt állítják, hogy megsértették a védelemhez való jogukat. E tekintetben azzal érvelnek, hogy csak a megtámadott rendelet elfogadásának a napján közölték velük azt a tényt, hogy a Tanács úgy vélte, nem volt jelentős hatása e termelők és az egész közösségi gazdasági ágazat által elszenvedett

károk értékelésére annak, hogy a mintába bevont egyes közösségi termelők nem teljes mértékben működtek együtt. A Tanács elmulasztott eleget tenni indokolási kötelezettségének is, mivel a megtámadott rendelet nem tartalmaz megfelelő választ a felperesek azon érvére, miszerint hiányzott a közösségi gazdasági ágazat együttműködése.

144 A Tanács arra emlékeztet, hogy a felperesek a közösségi gazdasági ágazat együttműködésének hiányára vonatkozóan észrevételeket nyújtottak be két, 2006. április 3-i és május 4-i levélben, és a Bizottságtól választ kaptak a második végleges tájékoztatóban. Ami az indokolási kötelezettség állítólagos megsértését illeti, a megtámadott rendelet leírta a panaszt támogató közösségi gazdasági ágazat összetételét és a minta kiválasztását. Ezenkívül a Bizottság válaszolt a felperesek állításaira a második végleges tájékoztatóban, az első végleges tájékoztatót érintő felperesei észrevételekre adott válaszmegjegyzésében és a 2006. június 16-i levelében.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

145 A fenti 64. és 65. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében kell megvizsgálni a felpereseknek a védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértésére alapított hatodik jogalapját annyiban, amennyiben az a kármeghatározásra vonatkozik.

146 Mindenekelőtt a védelemhez való jog állítólagos megsértésével kapcsolatban pontosítani kell, hogy bár – amint a fenti 64. pontban is szerepel – az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdésével a jogalkotó célja az, hogy elismerjék az érintett felek, többek között az exportőrök számára azt a jogot, hogy tájékoztassák őket azon alapvető tényekről és szempontokról, amelyeken a végleges dömpingellenes vámok bevezetésére irányuló javaslatok alapulnak (az Elsőfokú Bíróság T-147/97. sz., Champion Stationery és társai kontra Tanács ügyben 1998. november 19-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-4137. o.] 55. pontja), a Bizottság nem köteles tájékoztatni az érintett feleket

valamennyi, e tekintetben releváns ténybeli és jogkérdésről (lásd ebben az értelemben a fenti 65. pontban hivatkozott Ferchimex kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 118. pontját).

147 A jelen ügyben a felperesek lényegében azt állítják, hogy a védelemhez való megsértésének minősül az a tény, hogy a Tanács későn tájékoztatta őket azon különleges okokról, amelyek miatt úgy tekintette, hogy a mintába bevont közösségi termelők érdemben együttműködtek a vizsgálatban.

148 Meg kell állapítani, hogy bár a közösségi gazdasági ágazat meghatározásának és közösségi termelők Bizottság által kiválasztott mintája érvényességének kérdése alapvető a kármeghatározáshoz, a Bizottság nem köteles tájékoztatni az érintett feleket az említett kár értékelésének részleteiről. Különösen az a tény, hogy a jelen ügyben a Bizottság nem tartotta szükségesnek azt, hogy a közösségi termelők egyes kapcsolt társaságai válaszoljanak a kérdőívére, mivel azon válaszoknak, amelyeket e társaságok benyújthattak volna, nem lett volna hatása a kárelemzésre, a kármeghatározás során nem számított olyan lényeges megfontolásnak, amelyet a Bizottságnak kötelessége lett volna részletesen bemutatnia a végleges tájékoztatóban.

149 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az első, 2006. február 27-i végleges tájékoztató 1.4.2. pontja átfogó indokolást tartalmazott a közösségi termelőknek a mintába való felvételről, valamint annak 4.1. pontja leírást tartalmazott a panaszt támogató és a vizsgálat és különösen a kármeghatározás céljából az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 5. cikkének (4) bekezdése értelmében vett közösségi gazdasági ágazatot képező közösségi termelőkről. Az 1.4.2. pont a kezdetben a mintába felvett közösségi termelőre utal, akinek a helyére együttműködésük hiányában más közösségi termelő lépett.

150 Az első végleges tájékoztatót követően a felperesek a 2006. április 3-i levelükben részletesebb magyarázatot kértek a minta összetételére, különösen az együttműködést megtagadó közösségi termelők azonosságára, a VMOG Egyesült Királyság és a Rohr-

werk Maxhütte által a kérdőívre adott válasz benyújtásának időpontjára, a VMOG Egyesült Királyság együttműködésére, valamint a panasz Productos Tubulares általi támogatására vonatkozóan.

151 A Bizottság ezekre a kérdésekre a második, 2006. április 24-i végleges tájékoztató C. mellékletének 3–6. pontjában válaszolt. Ezt követően a felperesek 2006. május 4-i levelükben további észrevételeket tettek e pontokkal kapcsolatban. A Bizottság ezekre a 2006. június 16-i, a felpereseknek 2006. június 27-én kézbesített levélben válaszolt, amit igazolnak az utóbbiak által benyújtott dokumentumok.

152 Bár a Bizottságnak a 2006. május 4-i levélre válaszul küldött észrevételeit a felpereseknek csak 2007. június 27-én, vagyis a megtámadott rendelet elfogadásának a napján kézbesítették, meg kell állapítani, hogy a felpereseknek nemcsak lehetőségük volt megismertetni nézőpontjukat a közösségi gazdasági ágazatra és a mintavétel érvényességére vonatkozó kérdéssel kapcsolatban, hanem ténylegesen ki is fejtették álláspontjukat. A 2006. június 16-i levél ugyanis a felperesek és a Bizottság közötti, a 159–151. pontban szereplő véleménycserét követte.

153 Következésképpen a hatodik jogalap védelemhez való jog megsértésére alapított részét a közösségi gazdasági ágazat együttműködésének kérdése tekintetében el kell utasítani.

154 Ezután az indokolási kötelezettség állítólagos megsértésével kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 65. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlattal összhangban a Tanács a rendelet indokolásában nem köteles válaszolni az érdekeltek által a közigazgatási eljárás során hivatkozott minden ténybeli és jogkérdésre. Ezenkívül – még mindig ezen ítélkezési gyakorlat alapján – a körülményektől függően nem követelmény, hogy az indokolás a releváns tény- és jogkérdések minden részletére kitérjen.

155 Amint a fenti 148. pontban szerepel, az a tény, hogy a Bizottság nem tartotta szükségesnek azt, hogy a közösségi termelők egyes kapcsolt társaságai válaszoljanak a kérdőívére, mivel azon válaszoknak, amelyeket e társaságok benyújthattak volna, nem lett volna hatása a kárelemzésre, a kármeghatározás során nem számított olyan lényeges megfontolásnak, hogy a Tanácsnak kötelessége lett volna azt bemutatnia a megtámadott rendeletben. Azon, kármeghatározás szempontjából lényeges megfontolások, amelyeket a Tanács a megtámadott rendeletben köteles volt megemlíteni, a közösségi gazdasági ágazat meghatározására, valamint a közösségi termelők mintájának érvényességére vonatkoznak.

156 Mivel a megtámadott rendelet (12) preambulumbekezdése általános indokolást tartalmaz a közösségi termelők mintájának kiválasztásáról, és (14) preambulumbekezdése általános leírást tartalmaz a kapott, elfogadott és ellenőrzött kérdőívekről, nem lehet a Tanácsnak felróni az indokolási kötelezettség megsértését.

157 Ráadásul meg kell jegyezni, hogy a felpereseknek 2006. június 27-én kézbesített 2006. június 16-i levél tartalmazta a Bizottság azon érvelésének lényeges elemeit, amelyek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a közösségi termelők egyes kapcsolt társaságainak nem szükséges válaszolniuk a kérdőívére, mivel azon válaszoknak, amelyeket e társaságok benyújthattak volna, nem lett volna hatása a kárelemzésre.

158 Ebből következik, hogy a hatodik jogalap indokolási kötelezettség megsértésére alapított részét a közösségi gazdasági ágazat együttműködésének kérdése tekintetében el kell utasítani.

A Sepco értékesítési árán végzett kiigazítás

159 A negyedik jogalap, valamint a hatodik jogalap egyik része keretében a felperesek azonos ténybeli körülményre, vagyis arra a tényre támaszkodnak, hogy a Tanács a Sepco által a Közösségben nem kapcsolt importőröknek számlázott értékesítési árából jutaléknak megfelelő összeget vont le annak bizonyítása nélkül, hogy a Sepco feladatai hasonlóak a jutalékalapon dolgozó ügynökéhez.

160 A felperesek szerint e ténybeli körülmény arra utal, hogy a Tanács az alábbiakat követte el:

– nyilvánvaló mérlegelési hiba az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazása során (negyedik jogalap);

– nyilvánvaló mérlegelési hiba az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első albekezdésének alkalmazása során (negyedik jogalap);

– a védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértése (hatodik jogalap).

A 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibáról

– A felek érvei

161 A negyedik jogalap keretében a felperesek azt állítják, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el a 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazása során azzal, hogy a Sepco által a Közösségben nem kapcsolt importőröknek számlázott értékesítési árból jutaléknak megfelelő összeget vont le annak bizonyítása nélkül, hogy a Sepco feladatai hasonlóak a jutalékalapon dolgozó ügynökéhez. Különösen, a Tanács sem a megtámadott rendeletben, sem a 2006. június 26-i telefaxban nem tett eleget a bizonyítási tehernek.

162 Ami a megtámadott rendeletet illeti, a Tanács annak (132) preambulumbekezdésében pusztán kimondta, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontjával összhangban a jutalék tekintetében kiigazították az exportárat azokban az esetekben, amikor az értékesítés ezeken a kapcsolt kereskedőkön keresztül történt, mivel e kapcsolt kereskedők feladatai hasonlítanak a jutalékos alapon dolgozó ügynök feladataihoz.

163 Ami a 2006. június 26-i telefaxot illeti, a felperesek emlékeztetnek, hogy e telefaxban a Bizottság a következő elemeket vette figyelembe:

– a felperesek az érintett terméket közvetlenül értékesítették a Közösségben;

– a felperesekhez kapcsolt ukrán értékesítő társaság, a SPIG Interpipe értékesítési ügynökként működött közre a Sepco általi értékesítésekben;

– a Sepco felperesekkel fennálló kapcsolatai nem elegendőek, és nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy az a felperesek vagy a SPIG Interpipe ellenőrzése alatt áll, ami abban az esetben lenne a ténybeli és jogi helyzet, ha a Sepco integrált exportszolgáltató lenne.

164 A felperesek úgy vélik, hogy e tények nem relevánsak.

165 Először is a Bizottság ebben a telefaxban csak azokat a közvetett tényeket vette figyelembe, amelyek nincsenek semmiféle kapcsolatban a Sepco feladataival, és amelyek semmiképpen sem elegendők annak bizonyításához, hogy a Sepco ügynöki minőségben működött közre.

166 Másodszor a felperesek hangsúlyozzák, hogy bár ők közvetlenül értékesítettek a Közösségben, ezen értékesítések átmeneti szakaszban lévő új tagállamokba irányultak. Ráadásul az, hogy az ukrán SPIG Interpipe kereskedelmi társaság továbbra is bizonyos közvetítői feladatokat látott el a Sepco és a felperesek között, nem jelenti azt, hogy a Sepco feladata nem lehetett a felperesek kereskedelmi szolgáltatójáé.

167 Harmadszor a felperesek megjegyzik, hogy a Bizottság nem hivatkozik semmiféle jogszabályi rendelkezésre azon álláspontjának alátámasztására, amely alapján a társaságokat – hacsak nem ugyanazon végső kedvezményezettekkel rendelkeznek úgy, hogy közös ellenőrzést gyakorolnak – nem lehet jogilag és ténylegesen gazdasági egység részeit képező társaságoknak tekinteni oly módon, hogy a kereskedelmi társaságokat integrált exportszolgáltatók feladatait gyakorló társaságoknak lehessen tekinteni. Ilyen közös ellenőrzés *de facto* áll fenn. Ezt az ellenőrzést ismernie kellett volna a Bizottságnak, mivel a felperesek képviselői jelen voltak a Sepco telephelyein tett

ellenőrző látogatásokon, és mivel bizonyos, a Bizottság által kért, felülvizsgált adatokat továbbítottak a Sepco képviselői a Bizottságnak.

168 Negyedszer a felperesek azzal érvelnek, hogy a Sepco helyzete nem különbözik azon értékesítő társaságokétól, amelyek eredményeit összevonják kapcsolt termelőik eredményeivel az exportáló társaságban lévő rendes érték meghatározása céljából. Megjegyzik, hogy ilyen körülmények között sem a Tanács, sem a Bizottság nem igyekezett megtudni, hogy a vállalkozások ugyanazon végső kedvezményezettekkel rendelkeznek, vagy közös ellenőrzés alá tartoznak-e. A legalább 5%-os közvetlen vagy közvetett tőkerészesedés ténye elegendő ahhoz, hogy a rendes értéket meg lehessen határozni a termelőből és annak azon kapcsolt értékesítő társaságaiból álló gazdasági egység szintjén, amelyeket az érintett társaság kereskedelmi szolgáltatójának a minőségében eljáró társaságoknak tekintenek.

169 A felperesek érvelésére a Tanács azt válaszolja, hogy a Sepco nem integrált szolgáltató társaság a felperesek Közösségbe irányuló exportértékesítései tekintetében, hanem olyan kereskedő, akinek feladatai hasonlítanak a jutalékalapon dolgozó ügynökéhez.

170 Először a Tanács azzal érvel, hogy még ha a felperesek a bizonyítási teher kérdésére is hivatkoznak a Sepco feladatát érintő állításaik megfogalmazása során, valójában az intézmények azon megállapítását vitatják, miszerint a Sepco olyan kereskedő, akinek a feladatai jutalékalapon dolgozó ügynökéhez hasonlítanak. A releváns kérdés tehát az, hogy az intézmények olyan elemekre támaszkodtak-e, amelyek bizonyíthatják, vagy lehetővé teszik az arra való következtetést, hogy a Sepco feladatai hasonlítanak a jutalékalapon dolgozó kereskedőéhez, és hogy azok befolyásolhatják az exportár és a rendes érték közötti összehasonlíthatóságot. A Tanács és a Bizottság rávilágított ezekre az elemekre.

171 Másodszor a Tanács azt állítja, hogy a felperesek nem nyújtottak be semmiféle bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy e következtetések nyilvánvaló mérlegelési hibán alapulnak.

172 Először is a felperesek tévesen érvelnek azzal, hogy nincs jelentősége annak a ténynek, hogy a Sepco független társaság. Továbbá soha nem nyújtottak be bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy ők maguk – vagy a közös anyavállalat, a Sepco és az NTRP esetében az Allied Steel Holding BV – ellenőrzést gyakorolnak a Sepco felett.

173 Másodszor a felperesek tévesen engedik azt feltételezni, hogy a tőke 5%-ából való közös részesedés puszta ténye elegendő annak megállapításához, hogy a Sepco az ő integrált exportszolgáltatójuk.

174 Harmadszor a felperesek nem veszik figyelembe azt a tényt, hogy a Sepcóval fennálló viszonyuk eladó és vevő közötti viszony.

175 Negyedszer, mivel a felperesek nem vitatják, hogy mindketten értékesítettek közvetlenül független ügyfeleknek a Közösségben vagy harmadik országban, ezek az értékesítések világosan mutatják, hogy exportértékesítéseik esetében megvoltak a saját integrált szolgáltatóik.

176 Ötödször a Tanács azzal érvel, hogy a felperesek tévesen állítják azt, hogy a felperesek képviselőinek a Sepco telephelyein tett ellenőrző látogatásokon való jelenlétéből és a vizsgálatban való részvételéből az intézményeknek arra kellett volna következtetniük, hogy elkülönült jogi személyisége ellenére a Sepco valójában a felperesek exportszolgáltatója. A valóságban az intézmények ebből csak arra tudtak következtetni, hogy a Sepco és a felperesek, mivel kapcsolt társaságok, együttműködtek a vizsgálat keretében.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

177 A rendes érték számítására vonatkozó, azonban analógia útján az exportár számítására is alkalmazandó állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogilag önálló társaságokból álló csoporton belül a gyártási és értékesítési tevékenységek felosztása semmit nem változtat azon a tényen, hogy olyan gazdasági egységről van szó, amely a végzett tevékenységek összességét ilyen módon szervezi, amelyeket más esetben jogi szempontból is önálló egység végez (lásd analógia útján a Bíróság 250/85. sz., Brother Industries kontra Tanács ügyben 1988. október 5-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 5683. o.] 16. pontját, a C-175/87. sz., Matsushita Electric kontra Tanács ügyben 1992. március 10-én hozott ítéletének [EBHT 1992., I-1409. o.] 12. pontját és a C-104/90. sz., Matsushita Electric Industrial kontra Tanács ügyben 1993. október 13-án hozott ítéletének [EBHT 1993., I-4981. o.] 9. pontját).

178 Meg kell jegyezni, hogy amennyiben megállapítják, hogy valamely termelő az általában a belső értékesítési részleget terhelő feladatokkal bízza meg a termékeit forgalmazó azon társaságot, amelyet gazdaságilag ellenőriz, és amellyel gazdasági egységet alkot, igazolt az a tény, hogy az intézmények azt az árat veszik alapul, amelyet az első független vásárló fizet a forgalmazó leányvállalatnak. A forgalmazó leányvállalat árainak figyelembevétele lehetővé teszi annak elkerülését, hogy azokat a költségeket, amelyeket nyilvánvalóan tartalmaz a termék értékesítési ára, amennyiben az értékesítést a termelő szervezetén belüli értékesítési részleg végzi, ne tekintsék ezen árba tartozónak, ha ugyanezen értékesítési tevékenységet egy jogilag elkülönülő, azonban gazdaságilag a termelő ellenőrzése alatt álló társaság végzi (lásd ebben az értelemben és analógia útján a Bíróság C-171/87. sz., Canon kontra Tanács ügyben 1992. március 10-én hozott ítéletének [EBHT 1992., I-1237. o.] 9–13. pontját).

179 Szintén állandó ítélkezési gyakorlat az, hogy fennáll a gazdasági egység, amennyiben a termelő az általában a belső értékesítési részleget terhelő feladatokkal bízza meg azon, a termékeit forgalmazó társaságot, amelyet gazdaságilag ellenőriz (lásd ebben az értelemben a fenti 178. pontban hivatkozott Canon kontra Tanács ügyben hozott ítélet 9. pontját). Továbbá a tőkestruktúra a gazdasági egység fennállásának releváns ténykörülménye (lásd ebben az értelemben Lenz főtanácsnoknak a Bíróság C-75/92. sz., Gao Yao kontra Tanács ügyben 1994. július 7-én hozott ítéletére [EBHT 1994., I-3141. o.] vonatkozó indítványa [EBHT 1994., I-3142. o.] 33. pontját). Ráadásul a Bíróság úgy döntött, hogy fennállhat gazdasági egység, amennyiben a termelő vállalja az áruit forgalmazó társaság feladatait kiegészítő értékesítési feladatok

egy részét (a fenti 177. pontban hivatkozott Matsushita Electric Industrial kontra Tanács ügyben hozott ítélet 14. pontja).

180 Továbbá fontos emlékeztetni arra, hogy csakúgy mint az olyan félnek, aki az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján a rendes érték és az exportár összehasonlíthatóvá tételének céljából a dömpingkülönbözet meghatározására tekintettel kiigazításokat kér, bizonyítania kell, hogy a kérelme indokolt, az intézmények – amikor úgy ítélik meg, hogy kiigazítást kell végezniük – kötelessége, hogy olyan bizonyítékokra vagy legalábbis ténykörülményekre támaszkodjanak, amelyek lehetővé teszik azon tényező fennállásának a megállapítását, amely alapján a kiigazítást elvégzik, illetve ennek az árak összehasonlíthatóságára való befolyásának a meghatározását (az Elsőfokú Bíróság T-88/98. sz., Kundan és Tata kontra Tanács ügyben 2002. november 21-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4897. o.] 96. pontja).

181 A fenti megállapítások fényében kell ellenőrizni, hogy az intézmények támaszkodtak-e arra utaló bizonyítékokra vagy legalábbis ténykörülményekre, hogy a Sepco feladatai nem belső értékesítési részleg, hanem a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonlóknak felelnek meg.

182 A 2006. június 26-án a felpereseknek címzett telefaxban a Bizottság három olyan elemet sorolt fel, amelyekre támaszkodott annak megállapítása során, hogy a Sepco a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat látott el. Először a felperesek az érintett terméket közvetlenül értékesítették a Közösségben. Másodszor az SPIG Interpipe, az ukrán kapcsolt értékesítő társaság értékesítési ügynökként lépett fel a felperesek Sepcónak történő értékesítései során. Harmadszor a Sepco felperesekkel fennálló kapcsolatai nem elegendők, és nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy az a felperesek vagy a SPIG Interpipe ellenőrzése alatt áll, vagy hogy a Sepco és a felperesek közös ellenőrzés alatt állnak.

183 A felperesek a 2006. március 22-én és május 4-én a Bizottságnak címzett két levélben utaltak a Sepco feladatainak jellegére. E levelekben elmagyarázták, hogy a Sepco feladatai a következők: a Sepco biztosítja a napi kapcsolatot a meglévő és potenciális ügyfelekkel; a Sepco mutatja be a felperesek által gyártott varrat nélküli csövek műszaki jellemzőit és használatát; a Sepco határozza meg az értékesítési árakat, és azt

az árpolitikát, amelyet az érintett piac és ügyfelek elbírnak; a Sepco kéri és kapja a rendeléseket; a Sepco állítja ki a számlákat, valamint az értékesítéssel kapcsolatos valamennyi dokumentumot; a Sepco biztosítja az értékesítés utáni szolgáltatásokat. Azonban ezen elemek egyikét sem támasztották alá bizonyítékkal.

184 A fenti 180. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlattal összhangban azonban meg kell állapítani, hogy az eredeti bizonyítási kötelezettség a kiigazítást szükségesnek tartó intézményt terheli, és nem az e kiigazítással érintett felet. A fenti 177. és 178. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében meg kell állapítani, hogy a Bizottság által az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján tett kiigazítás igazolására benyújtott bizonyítékok nem elég meggyőzőek, és nem tekinthetők olyan ténykörülményeknek, amelyek lehetővé teszik azon tényező fennállásának a megállapítását, amely alapján a kiigazítást lehet végezni, és e tényezőnek az árak összehasonlíthatóságára gyakorolt befolyása meghatározását.

185 Először ugyanis azon ténnyel kapcsolatban, hogy a felperesek az érintett terméket közvetlenül értékesítették a Közösségben, emlékeztetni kell a fenti 179. pontban említett ítélkezési gyakorlatra, miszerint a gazdasági egység fennállhat, amennyiben a termelő vállalja az áruit forgalmazó társaság feladatait kiegészítő értékesítési feladatok egy részét. Márpedig amint a felek beadványai tanúsítják, a felperesek által teljesített, a Közösségbe irányuló közvetlen értékesítések az átmeneti szakaszban lévő új tagállamokba irányultak. Ezenkívül a felperesek a tárgyaláson megerősítették, hogy a közvetlen értékesítések mértéke a felperesek Közösségbe irányuló összértékesítése mértékének körülbelül 8%-át képviselte, tehát elhanyagolható volt. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a felperesek csak a Sepco feladatait kiegészítő értékesítési feladatokat vállaltak, és azokat is csupán átmeneti időszakra.

186 Másodszor azzal a ténnyel kapcsolatban, hogy a SPIG Interpipe, az ukrán kapcsolt értékesítő társaság értékesítési ügynökként működött közre a felperesek Sepcónak teljesített értékesítései során, a Tanács nem magyarázta meg, hogy az a tény, hogy az SPIG Interpipe a felperesek Sepcónak történő értékesítései után jutalékot kap, mennyiben bizonyította, hogy a Sepco a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz

hasonló feladatokat látott el. vagy mennyiben akadályozta meg e társaságnak a felperesek belső értékesítési részlegeként való elismerését.

187 Harmadszor azzal kapcsolatban, hogy a Sepco felperesekkel fennálló kapcsolatai állítólag nem elegendők, és e kapcsolatok nem tették lehetővé annak megállapítását, hogy az a felperesek ellenőrzése alatt áll, vagy hogy a Sepco és a felperesek közös ellenőrzés alatt állnak, meg kell jegyezni, hogy az iratokból kitűnik, hogy a Sepco és az NTRP ugyanazon anyavállalaton, vagyis az Allied Steel Holdingon keresztül kapcsolódnak, amely anyavállalat részesedése a Sepco tőkéjében 100%, az NTRP tőkéjében pedig 24% volt a vizsgálati időszakban. Meg kell tehát állapítani, hogy a jelen ügyben olyan tényről van szó, amely – ha más releváns elemek is megerősítik – annak megállapítására vezethet, hogy a Sepco és az NTRP közös ellenőrzés alatt állt, ami semmi esetre sem bizonyítja a Sepco és az NTRP kapcsolatainak nem elegendő voltát. Ezt a következtetést nem kérdőjelezi meg a Tanács azon állítása, miszerint a felperesek elmulasztottak kielégítő információt benyújtani a Niko Tube-ból, az SPIG Interpipe-ból és az NTRP tőkéjének 76%-ából részesedő tényleges kedvezményezettek azonosságával kapcsolatban. Hasonlóképpen az a tény, hogy a Sepco és az NTRP közötti kapcsolat eladó és vevő közötti viszony, nem releváns annak bizonyításában, hogy ez utóbbiak nem alkotnak gazdasági egységet, vagy hogy a Sepco a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat végez.

188 Ezzel szemben az iratok nem teszik lehetővé annak bizonyítását, hogy a Sepco a Niko Tube ellenőrzése alatt áll, vagy hogy e két társaság közös ellenőrzés alatt áll. A tárgyaláson az ilyen ellenőrzés fennállásával kapcsolatban megkérdezett felperesek elmagyarázták, hogy a Niko Tube és a Sepco közötti kapcsolat egyrészt abból a tényből következik, hogy a Niko Tube-nak és az NTRP-nek három közös részvényese volt, és másrészt abból, hogy az Allied Steel Holding részesedése az NTRP-ben 24% és a Sepcóban 100% volt.

189 Meg kell állapítani, hogy ezen elemekből nem állapítható meg, hogy a Sepco a Niko Tube ellenőrzése alatt áll, vagy hogy e két társaság közös ellenőrzés alatt áll. Kizárólag e két társaság közötti közvetett kapcsolat fennállása állapítható meg.

190 Következésképpen annyiban helyt kell adni a negyedik jogalap azon részének, amely az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibán alapul, amennyiben a Tanács kiigazította az NTRP által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek keretében a Sepco által alkalmazott exportárat. Ugyanezen részt ezt meghaladóan, vagyis annyiban, amennyiben az a Niko Tube által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek keretében a Sepco által alkalmazott exportár kiigazítását érinti, el kell utasítani.

Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első albekezdésének alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibáról

– A felek érvei

191 A negyedik jogalap keretében a felperesek úgy vélik, hogy a Tanács az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első albekezdésének alkalmazása során nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el a tekintetben, hogy a Sepco értékesítési áraiból a jutalékalapon dolgozó ügynöknek járó jutaléknak megfelelő összeg levonása a rendes érték és az exportár között funkcionális aszimmetriát von maga után, amely befolyásolja az árak összehasonlíthatóságát.

192 A Tanács azt állítja, hogy a felperesek elhallgatták azt a tényt, hogy ők maguk magyarázták el, hogy az SPIG Interpipe a Sepco közvetítésével megvalósított minden értékesítés után jutalékot kapott. Mivel az SPIG Interpipe mind a belföldi értékesítésekben, mind az exportértékesítésekben részt vett, és mivel a kiigazítás kizárólag a Sepcónak az exportértékesítésekben való kiegészítő részvételét érintette, a művelet szimmetriát és nem aszimmetriát okozott.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

193 Meg kell állapítani, hogy a negyedik jogalapnak az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első albekezdésének alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított részét nem lehet ugyanezen jogalapnak az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának a megsértésére alapított részétől különállónak tekinteni. A jelen esetben a felperesek azt állítják, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján történő kiigazítás nem indokolt, mivel távol attól, hogy az exportárat és a rendes értéket összehasonlíthatóvá tegye, aszimmetriát okoz. Az ilyen kiigazítás tehát az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első albekezdésének alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibához vezet.

194 Az ítélkezési gyakorlat alapján mind a levélből, mind az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének szerkezetéből kiderül, hogy az exportár vagy a rendes érték kiigazítása kizárólag csak az árakat, és így az azok összehasonlíthatóságát érintő tényezőkre vonatkozó különbségek figyelembevétele érdekében végezhető el (a fenti 180. pontban hivatkozott Kundan és Tata kontra Tanács ügyben hozott ítélet 94. pontja). Más szóval, és megismételve a felperesek által használt terminológiát, a kiigazítás indoka a rendes érték és az exportár közötti szimmetria helyreállítása.

195 Ezért ha a kiigazítást indokoltan végezték, ez azt jelenti, hogy az helyreállította a rendes érték és az exportár közötti szimmetriát. Ezzel szemben ha a kiigazítást indokolatlanul végezték el, ez azt jelenti, hogy továbbra is fennmarad a rendes érték és az exportár közötti aszimmetria.

196 A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság helyt adott a negyedik jogalapnak alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított részének annyiban, amennyiben a Tanács az NTRP által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek keretében a Sepco által alkalmazott exportárat kiigazította, azonban elutasította azt annyiban, amennyiben a Niko Tube által gyártott

csövekre vonatkozó ügyletek keretében a Sepco által alkalmazott exportár kiigazítását érintette (lásd a fenti 190. pontot). Ebből következik, hogy meg kell állapítani az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első albekezdésének az alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hiba fennállását, amennyiben az NTRP által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek keretében a Sepco által alkalmazott exportárat kiigazították, és meg kell állapítani az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első albekezdésének alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hiba hiányát, amennyiben kiigazították a Niko Tube által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek keretében a Sepco által alkalmazott exportárat.

197 Következésképpen annyiban helyt kell adni a negyedik jogalap azon részének, amelyet az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első albekezdésének alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára alapítottak, amennyiben a Tanács kiigazította az NTRP által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek keretében a Sepco által alkalmazott exportárat. Ugyanezen részt ezt meghaladóan, vagyis annyiban, amennyiben az a Niko Tube által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek keretében a Sepco által alkalmazott exportár kiigazítását érinti, el kell utasítani.

A védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértéséről

– A felek érvei

198 A hatodik jogalap keretében a felperesek azt állítják, hogy sérült a védelemhez való joguk, mivel a 2006. június 16-i levél és a 2006. június 26-i telefax, amelyeket ténylegesen 2006. június 27-én kaptak meg, új tényállási elemeket tartalmazott annak bizonyítására vonatkozóan, hogy a Sepco nem a felperesek exportszolgáltatója. Megsértették az EK 253. cikket is, mivel a megtámadott rendelet nem adott megfelelő választ a felperesek e kérdésre vonatkozó érvelésére.

199 A Tanács azzal érvel, hogy a Bizottság a második, 2006. április 24-i végleges tájékoztatójában magyarázatot adott a szóban forgó kiigazítással kapcsolatban. A felperesek, akik azt állítják, hogy a 2006. június 16-i levél és a 2006. június 26-i telefax új ténybeli elemeket tartalmazott, nem pontosították, hogy melyek ezek a ténybeli elemek, és hogy azok mennyiben újak. Végül, ami az EK 253. cikk állítólagos megsértését illeti, a jutaléknak megfelelő összeg Sepco eladási árából történő levonásának kérdésével foglalkozott a megtámadott rendelet, különösen annak (132) preambulumbekezdése, valamint az első, 2006. február 27-i végleges tájékoztató, a második, 2006. április 24-i végleges tájékoztató és a 2006. június 26-i telefax.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

200 Ami a védelemhez való jog állítólagos megsértését illeti, ezt a kifogást a fenti 64. és 164. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében kell megvizsgálni. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint a dömpingellenes eljárás keretében az érintett feleknek joguk van ahhoz, hogy tájékoztassák őket azon alapvető tényekről és szempontokról, amelyeken a végleges dömpingellenes vámok bevezetésére irányuló javaslatok alapulnak. Ezenkívül az érintett feleket olyan időpontban kell tájékoztatni, amikor még hatékonyan érvényesíthetik erre vonatkozó álláspontjukat a megtámadott rendelet elfogadása előtt (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság fenti 146. pontban hivatkozott Champion Stationery és társai kontra Tanács ügyben hozott ítéletének 83. pontját és a T-35/01. sz., Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben 2004. október 28-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3663. o.] 330. pontját).

201 A jelen ügyben a felperesek lényegében azt állítják, hogy későn tájékoztatták őket azon okokról, amelyek miatt az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján kiigazítást végeztek. Márpedig meg kell állapítani, hogy a dömpingellenes eljárásban érintett feleknek joguk van ahhoz, hogy ne csak az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján a rendes érték és az exportár közötti összehasonlítás keretében elvégzett kiigazítás tényéről, hanem e kiigazítás elvégzésének okairól is tájékoztassák őket. Ugyanis a kiigazításra és az azon okokra vonatkozó információk, amelyek miatt a kiigazítást elvégezték, alapvető fontosságúak, mivel az ilyen kiigazítás közvetlenül érinti a dömpingellenes vám mértékét. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a kiigazítás elvégzése tényének az érintett felekkel történő egyszerű közlése, anélkül hogy megmagyaráznák a kiigazítás okait, nem tekinthető elegendőnek a fenti 64. és 146. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében. Ezen ítélkezési

gyakorlatból ugyanis kitűnik, hogy a közösségi intézmények kötelesek megadni az érintett vállalkozásoknak az érdekeik védelmét szolgáló hasznos tájékoztatásokat (a fenti 64. pontban hivatkozott Al-Jubail Fertilizer kontra Tanács ügyben hozott ítélet 17. pontja). Márpedig pusztán annak jelzése a felpereseknek, hogy kiigazítás történt, anélkül hogy feltüntetnék, mely okok igazolják e kiigazítást a Bizottság szerint, nem teszi számukra lehetővé az érdekeik védelmét különösen annak megmagyarázásával, hogy ezen okok miért nem helytállók.

202 Ilyen körülmények között meg kell jegyezni, hogy a jelen esetben a Bizottság az első, 2006. február 27-i végleges tájékoztatóban közölte a felperesekkel a kapcsolt importőrök – azon importőrök, amelyek egyike a Sepco – által alkalmazott exportár kiigazításáról szóló döntését. Amint ez utóbbi dokumentum szövegéből kiderül, ezt a kiigazítást az alaprendelet 2. cikke (9) bekezdésének megfelelően végezték el, és az az import és a viszonteladás között felmerült valamennyi költség, valamint a haszonkulcs levonásából állt.

203 A második, 2006. április 24-i végleges tájékoztatóban a Bizottság tájékoztatta a felpereseket, hogy a Közösségbe irányuló, a Sepco közvetítésével történt értékesítésekkel kapcsolatban elvégzett kiigazítás valójában az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján, és nem az alaprendelet 2. cikkének (9) bekezdése alapján történt, amint azt az első végleges tájékoztatóban tévesen említették. Pontosították, hogy a levonás összege változatlan marad. Ezzel szemben a Bizottság nem indokolta, hogy a jelen ügyben az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alkalmazandó.

204 A 2006. május 4-i levelükkel a felperesek azt közölték a Bizottsággal, hogy véleményük szerint alapvető fontosságú a Bizottság részéről annak bizonyítása, hogy a Sepco tevékenységei hasonlók voltak a jutalékalapon dolgozó ügynökéihez.

205 A Bizottság csak a 2006. június 26-i telefaxában magyarázta el, hogy miért volt azon a véleményen, hogy e feladatok hasonlók a jutalékalapon dolgozó ügynök tevékenységeihez, és hogy ezáltal igazolt az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján történő kiigazítás. E tekintetben a Bizottság három, a fenti 182. pontban említett elemet sorolt fel. Következésképpen meg kell állapítani, hogy – amint a Tanács a tárgyaláson megerősítette – a Bizottság a 2006. június 26-i telefaxot megelőzően semmiféle információt sem közölt a felperesekkel azon okokról, amelyek alapján úgy vélte, hogy indokolt volt az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján történő kiigazítás.

206 Márpedig az iratokból kiderül, hogy e telefaxot a felperesek 2006. június 26-án 19 óra 6 perckor, vagyis – ahogy a felperesek megjegyzik – munkaidőn kívül kapták meg. Meg kell tehát állapítani, hogy a felperesek e dokumentumról 2006. június 27-én, vagyis a megtámadott rendelet elfogadásának napján szereztek tudomást.

207 Ebből következik annak megállapítása, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján történő kiigazítás igazolására a Bizottság által előterjesztett indokokról a felperesek nem szereztek olyan időpontban tudomást, hogy ezzel kapcsolatban a megtámadott rendelet Tanács általi elfogadása előtt érdemben még ki tudták volna fejteni álláspontjukat.

208 Mindazonáltal a Bizottság által elkövetett ilyen szabálytalanság csak akkor vezethet a védelemhez való jognak a megtámadott rendelet megsemmisítését igazoló megsértéséhez, ha a felperesek nem csupán azt bizonyítják, hogy az említett rendeletnek eltérő tartalma lett volna, hanem hogy e szabálytalanság hiányában jobban tudták volna védelmüket biztosítani (lásd ebben az értelemben a fenti 134. pontban hivatkozott Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ügyben hozott ítélet 71. pontját). A jelen ügyben meg kell tehát vizsgálni, hogy a felperesek bizonyították-e, hogy a 2006. június 26-i telefaxban szereplő elemek korábbi közlésével lett volna-e akár csekély lehetőségük is a közigazgatási eljárás eredményének megváltoztatására.

209 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy – amint az a fenti 182. pontban is szerepel – a 2006. június 26-án a felpereseknek címzett telefaxában a Bizottság három olyan elemet sorolt fel, amelyekre azon következtetését alapította, hogy a Sepco a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat végzett. Márpedig a fenti 185–188. pontban a felperesek által az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás keretében előadott érvek alapján bebizonyosodott, hogy e három elem nem tekinthető olyan ténykörülménynek, amely lehetővé teszi annak megállapítását, hogy egyrészt a Sepco a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat végez, és másrészt, hogy a Sepco és az NTRP nem alkot gazdasági egységet. Ezért meg kell állapítani, hogy a felperesek bizonyították, hogy a 2006. június 26-i telefaxban szereplő elemek korábbi közlésével lehetőségük lett volna a megtámadott rendelet elfogadása előtt ugyanezen bizonyítást elvégezni, és ezáltal alátámasztani azt az állítást, miszerint a Bizottság nem rendelkezett olyan kézzelfogható bizonyítékkal, amely alapján elvégezhette a vitatott kiigazítást.

210 Következésképpen a Bizottság által elkövetett szabálytalanság hiányában a felperesek megfelelő időben hozhattak volna fel olyan érveket, amelyeket a szóban forgó információk Bizottság általi késedelmes közlése miatt nem tudtak előadni. A felperesek tehát jobban tudták volna védelmüket biztosítani, és adott esetben meg tudták volna változtatni a közigazgatási eljárás eredményét.

211 A védelemhez való jog megsértésére alapított hatodik jogalapnak az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítás tekintetében helyt kell tehát adni.

212 Az indokolási kötelezettség megsértésével kapcsolatban e kifogásnak a jelen ügyben nem lehet helyt adni. A fenti 65. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik, hogy a Tanács a rendelet indokolásában nem köteles válaszolni az érdekeltek által a közigazgatási eljárás során hivatkozott minden ténybeli és jogkérdésre. Továbbá az sem követelmény, hogy az indokolás a releváns tény- és jogkérdések minden részletére kitérjen, mivel az indokolási kötelezettséget különösen a jogi aktus kontextusa alapján kell mérlegelni.

213 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy bár az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítás indokolását a Bizottság a megtámadott rendelet 132. pontjában csak röviden mutatta be, a fentiekből következik, hogy a Bizottság 2006. június 26-i telefaxa tartalmazza azon okok részletes indokolását, amelyek miatt e kiigazítás történt.

214 Ezért az indokolási kötelezettség megsértésére alapított hatodik jogalapot az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítás tekintetében – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A felperesek kötelezettségvállalásra vonatkozó felajánlásáról

215 Az ötödik jogalap, valamint a hatodik jogalap egyik része arra a tényre vonatkozik, hogy a Bizottság elutasította a felperesek kötelezettségvállalásra vonatkozó felajánlását.

216 A felperesek szerint ez az elutasítás a Tanács részéről a következőket valósította meg:

– a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértése (ötödik jogalap);

– az indokolási kötelezettség megsértésére (hatodik jogalap).

A hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértéséről

– A felek érvei

217 Az ötödik jogalap keretében a felperesek azzal érvelnek, hogy hátrányos megkülönböztetés áldozatai.

218 A hátrányos megkülönböztetés abból a tényből fakad, hogy míg a Bizottság külön tárgyalásokat kezdett a romániai exportáló gyártókkal abból a célból, hogy elfogadható, vagyis a termékek korlátozott számára vonatkozó és maximált kötelezettségvállalási felajánlást érjenek el, a Bizottság nem értesítette a többi exportáló gyártót arról a lehetőségről, hogy ilyen korlátozott és maximált kötelezettségvállalási felajánlást tehetnek.

219 A hátrányos megkülönböztetés továbbá abból következik, hogy a megtámadott rendelet a (248) preambulumbekezdésében megállapítja a kötelezettségvállalási felajánlásokhoz kapcsolódó általános problémák fennállását, de ezt követően a (251) preambulumbekezdésében azt állítja, hogy ezen általános problémák nem érintik a romániai termelőket. A felperesek e tekintetben megállapítják, hogy a romániai termelőkkel kapcsolatban a kötelezettségvállalások átmeneti jellegére való utalás egyáltalán nem magyarázza meg azt, hogy miért nem lehetett a felperesek esetében korlátozott időszakra vonatkozó kötelezettségvállalási felajánlást elfogadni, tekintettel arra, hogy a kötelezettségvállalás korlátozott terjedelme és időtartalma bizonyos általános problémákat megszüntet.

220 A felperesek érvelésére válaszul a Tanács azt állítja, hogy a felperesek azt a tényt vitatják, hogy a Bizottság elfogadta a romániai exportőrök kötelezettségvállalásainak felajánlásait, és azzal érvelnek, hogy ez a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének a megsértését valósítja meg.

221 Először, ami a romániai exportőrök kötelezettségvállalási felajánlásainak állítólagosan jogszerűtlen elfogadását illeti, a Tanács azzal érvel, hogy a felperesek kötelezettségvállalási felajánlásai elutasításának a jogszerűségét nem érinti a romániai exportőrök kötelezettségvállalási felajánlásainak állítólagosan jogszerűtlen elfogadása.

222 Másodszor a Tanács vitatja a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének az állítólagos megsértését. Először is a felpereseknek volt lehetőségük a termékek korlátozott számára vonatkozóan kötelezettségvállalást felajánlani. Mivel a felperesek nem tettek sem ilyen felajánlást, sem elég magas minimális importárra vonatkozó kötelezettségvállalási felajánlást, az ő felajánlásuk önmagában különbözött az elég magas minimális importárat kínálló vagy más feltételnek – mint a korlátozott időtartam és az érintett termékek korlátozott száma – eleget tevő egyéb felajánlásoktól.

223 Másodszor a Tanács azt állítja, hogy a Bizottság helyesen állapította meg, hogy a romániai exportőrök különleges helyzete elegendő a kötelezettségvállalások általános problémájának orvoslásához.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

224 Az alaprendelet 8. cikkének (3) bekezdése alapján: „[a] felajánlott kötelezettségvállalásokat nem kell elfogadni, ha elfogadásuk nem jár gyakorlati haszonnal, például a tényleges vagy potenciális exportőrök túlságosan nagy száma vagy más ok miatt,

beleértve az általános megfontolásból fakadó okokat is". E cikkből tehát kitűnik, hogy a Bizottság a kötelezettségvállalás felajánlásának értékelésekor minden ténybeli körülményt figyelembe vehet.

225 Továbbá az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az alaprendelet egyetlen rendelkezése sem kötelezi a közösségi intézményeket arra, hogy a dömpingellenes vám megállapítását megelőző vizsgálattal érintett gazdasági szereplők árakra vonatkozó kötelezettségvállalási felajánlásait elfogadják. Az említett rendeletből inkább az következik, hogy az ilyen kötelezettségvállalások elfogadhatóságát az intézmények a mérlegelési jogkörükön belül határozzák meg (lásd ebben az értelemben – az Európai Gazdasági Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt vagy szubvencionált behozatallal szembeni védelemről szóló, 1979. december 20-i 3017/79/EGK tanácsi rendelet [HL L 339., 1. o.] 10. cikke kapcsán, amelynek normatív tartalma lényegében megegyezik az alaprendelet 8. cikkének tartalmával – a Bíróság 255/84. sz., Nachi Fujikoshi kontra Tanács ügyben 1987. május 7-én hozott ítéletének [EBHT 1987., 1861. o.] 42. pontját).

226 Ezért emlékeztetni kell, hogy amikor a közösségi intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, még jelentősebb szerep jut a közösségi jogrend által a közigazgatási eljárásban biztosított garanciák betartásának, és hogy e garanciák közé tartozik különösen a hátrányos megkülönböztetés tilalmának az elve (lásd ebben az értelemben a fenti 38. pontban hivatkozott Shandong Reipu Biochemicals kontra Tanács ügyben hozott ítélet 63. pontját).

227 Az ítélkezési gyakorlat szerint a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve tiltja, hogy összehasonlítható helyzeteket különböző módon kezeljenek, vagy hogy különböző helyzeteket azonos módon kezeljenek, hacsak objektíve nem igazolt az ilyen bánásmód (az Elsőfokú Bíróság T-118/96. sz., Thai Bicycle kontra Tanács ügyben 1998. július 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-2991. o.] 96. pontja).

228 Mivel a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik az árra vonatkozó kötelezettségvállalás elfogadása vagy elutasítása tekintetében, és figyelembe veheti az ilyen felajánlás ténybeli körülményeit, e ténybeli körülményeknek szigorúan véve kell összehasonlíthatónak lenniük ahhoz, hogy meg lehessen állapítani a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértését.

229 A jelen ügyben a felperesek nem vitatják a romániai exportáló gyártók által felajánlott és a Bizottság által elfogadott kötelezettségvállalások érvényességét. A felperesek mindazonáltal úgy vélik, hogy hátrányos megkülönböztetés áldozatai, mivel a romániai exportáló gyártóktól eltérő módon kezelték őket. Meg kell azonban állapítani, hogy a felperesek soha nem magyarázták el, hogy helyzetük miért hasonlítható össze a romániai exportáló gyártók helyzetével, hanem csupán leírták azokat a tényeket, amelyek szerintük ilyen hátrányos megkülönböztetést valósítanak meg.

230 Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 8. cikkének (1) bekezdése alapján a kötelezettségvállalás Bizottság általi elfogadásának alapvető feltétele, hogy „az exportőr elfogadható önkéntes kötelezettségvállalást ajánl fel arra vonatkozóan, hogy az árait felülvizsgálja vagy a […] dömpingáron történő kivitelt leállítja”. Márpedig az iratokból kitűnik, hogy az első ok, amiért a Bizottság elutasította a felperesek kötelezettségvállalási felajánlását, az volt, hogy az utóbbiak által felajánlott minimális importár nem volt elegendő a dömping káros hatásának a megszüntetéséhez. Ezzel szemben a Tanács beadványaiból kiderül, hogy a Bizottság szerint a romániai exportáló gyártók által felajánlott minimális importár elegendő volt dömping káros hatásának a megszüntetéséhez.

231 Következésképpen a Tanácshoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy mivel a felperesek nem ajánlottak fel elég magas minimális importárra vonatkozó kötelezettségvállalást, az ő felajánlásuk önmagában különbözött a megfelelően magas minimális importárat tartalmazó egyéb felajánlásoktól. Ezt a megállapítást nem kérdőjelezheti meg a felperesek által felhozott többi érv sem, különösen nem a Bizottság azon mulasztására vonatkozó érvük, hogy nem javasolt a felpereseknek időben korlátozott és maximalizált kötelezettségvállalási felajánlást.

232 Ezért az ötödik jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

Az indokolási kötelezettség megsértéséről

– A felek érvei

233 A hatodik jogalap keretében a felperesek azzal érvelnek, hogy a megtámadott rendelet nem tartalmaz megfelelő indokolást az árra vonatkozó kötelezettségvállalásukat érintő hátrányosan megkülönböztető bánásmódra vonatkozó érvelésükkel kapcsolatban.

234 A Tanács szerint ezzel a kérdéssel foglalkozott a megtámadott rendelet, a végleges információkra vonatkozó 2006. április 24-i második dokumentum és a 2006. június 26-i telefax.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

235 Meg kell jegyezni, hogy a megtámadott rendelet (246)–(257) preambulumbekezdésében teljes mértékben ismerteti azon okokat, amelyek miatt a romániai exportáló gyártók kötelezettségvállalási felajánlását elfogadta, míg a többi társaságét, beleértve a felperesekét is, elutasította.

236 Ráadásul a Bizottság részben már igazolta álláspontját a 2006. március 30-i levélben és a 2006. június 26-i telefaxban.

237 A fentiek fényében az indokolási kötelezettség megsértésére alapított hatodik jogalapot a felperesek kötelezettségvállalásának felajánlása tekintetében – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

Az SPIG Interpipe értékesítési, adminisztratív és más általános költségeinek a kezeléséről

A felek érvei

238 A hatodik jogalap keretében a felperesek azt állítják, hogy a megtámadott rendelet nem tartalmaz kielégítő indokolást a SPIG Interpipe adminisztratív és más általános költségeinek, valamint értékesítési költségeinek a levonását illetően.

239 A Tanács megállapítja, hogy mivel a felperesek nem ismertették, hogy mi a szóban forgó kérdés, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalap e tekintetben nyilvánvalóan nem megalapozott.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

240 Az Bíróság alapokmányának 21. cikkének első bekezdése alapján, amely az említett alapokmány 53. cikkének első bekezdése alapján az Elsőfokú Bíróságra is alkalmazandó, valamint az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke (1) §-ának c) és d) pontja alapján a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát, a felperes kérelmeit és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Ennek kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie, hogy lehetővé tegye az alperes számára védekezésének előkészítését és az Elsőfokú Bíróság számára a keresetről való határozathozatalt. A jogbiztonság és a gondos igazságszolgáltatás biztosítása érdekében a kereset elfogadhatóságához szükséges, hogy maga a keresetlevél tartalmazza az alapjául szolgáló alapvető jogi és ténybeli elemeket, legalább összefoglaló jelleggel, de összefüggő és érthető módon (az Elsőfokú Bíróság T-195/95. sz., Guérin automobiles kontra Bizottság ügyben 1997. május 6-án hozott ítéletének [EBHT 1997., II-679. o.] 20. pontja, és a T-19/01. sz., Chiquita Brands és társai kontra Bizottság ügyben 2005. február 3-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-315. o.] 64. pontja).

241 Márpedig a Tanácshoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy a felperesek nem hoztak fel egyértelmű és pontos érvet a SPIG Interpipe általános és adminisztratív, valamint értékesítési költségeinek a levonására vonatkozóan, amely érvre a Tanács állítólag nem válaszolt.

242 Ezért a hatodik jogalapot elfogadhatatlannak kell nyilvánítni annyiban, amennyiben az a SPIG Interpipe értékesítési, adminisztratív és más általános költségeinek kezelését érinti.

243 A fentiekből és különösen a fenti 190., 197. és 211. pontban tett megállapításokból következik, hogy a megtámadott rendeletet részben meg kell semmisíteni, amennyiben az érintett intézmények kiigazították a Sepco exportárait.

A költségekről

244 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 3. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit.

245 A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság a felperesek megsemmisítés iránti kérelmét részben megalapozottnak nyilvánította. Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a jelen ügy körülményeinek igazságos mérlegelését követően a Tanács viseli a saját költségeit, valamint a felperesek költségeinek egynegyedét, és a felperesek viselik saját költségeik háromnegyedét.

246 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-a harmadik bekezdésének megfelelően a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a Horvátországból, Romániából, Oroszországból és Ukrajnából származó, egyes varrat nélküli vas- és acélcsövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, a 2320/97/EK és a 348/2000/EK tanácsi rendeletek hatályon kívül helyezéséről, a többek

között Oroszországból és Romániából származó, egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vámok időközi és intézkedés megszűnésére irányuló felülvizsgálatának megszüntetéséről, és a többek között Oroszországból és Romániából, valamint Horvátországból és Ukrajnából származó egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára kivetett dömpingellenes vámok időközi felülvizsgálatának megszüntetéséről szóló, 2006. június 27-i 954/2006/EK tanácsi rendelet 1. cikkét megsemmisíti annyiban, amennyiben az Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) és az Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) által gyártott termékek Európai Közösségbe irányuló exportjai esetében megállapított dömpingellenes vám meghaladja azt a vámot, amely akkor lenne alkalmazandó, ha az exportárat nem igazították volna ki jutalékkal azokban az esetekben, amikor az értékesítések a Sepco, SA kapcsolt kereskedelmi társaság közvetítésével történtek.

2) **Az Elsőfokú Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

3) **A Tanács viseli a saját költségeit, valamint a felperesek költségeinek egynegyedét, és a felperesek viselik saját költségeik háromnegyedét. A Bizottság viseli saját költségeit.**

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. március 10-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

Jogi háttér . . . . . II - 392

A jogvita előzményei . . . . . II - 396

Az eljárás és a felek kérelmei . . . . . II - 400

A jogkérdésről . . . . . II - 402

A rendes érték számításáról . . . . . II - 403

A nyilvánvaló mérlegelési hibáról . . . . . II - 404

– A felek érvei . . . . . II - 404

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 406

A hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértése . . . . . II - 411

– A felek érvei . . . . . II - 411

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 411

A védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértéséről . . . . . II - 413

– A felek érvei . . . . . II - 413

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 413

Annak következményeiről, hogy a közösségi termelők kapcsolt társaságai nem adtak választ a kérdőívre . . . . . II - 415

Az alaprendelet 3. cikke (2), (3), (5), (6) és (7) bekezdésének megsértéséről . . . . . II - 416

– A felek érvei . . . . . II - 416

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 420

A hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértéséről . . . . . II - 429

– A felek érvei . . . . . II - 429

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 430

Az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének a megsértéséről . . . . . II - 432

– A felek érvei . . . . . II - 432

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 432

Az alaprendelet 5. cikke (4) bekezdésének megsértéséről . . . . . II - 437

– A felek érvei . . . . . II - 437

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 437

A védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértéséről . . . . . II - 438

– A felek érvei . . . . . II - 438

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 439

A Sepco értékesítési árán végzett kiigazítás . . . . . II - 443

A 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibáról . . . . . II - 444

– A felek érvei . . . . . II - 444

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 448

Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első albekezdésének alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibáról . . . . . II - 452

– A felek érvei . . . . . II - 452

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 453

A védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértéséről . . . . . II - 454

– A felek érvei . . . . . II - 454

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 455

A felperesek kötelezettségvállalásra vonatkozó felajánlásáról . . . . . II - 459

A hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértéséről . . . . . II - 460

– A felek érvei . . . . . II - 460

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 461

Az indokolási kötelezettség megsértéséről . . . . . II - 464

– A felek érvei . . . . . II - 464

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 464

Az SPIG Interpipe értékesítési, adminisztratív és más általános költségeinek a kezeléséről . II - 465

A felek érvei . . . . . II - 465

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 466

A költségekről . . . . . II - 467